РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти състав)

12 октомври 2011 година *

По дело T-38/05

Agroexpansión, SA, установено в Мадрид (Испания), за което се явяват адв. J. Folguera Crespo и адв. P. Vidal Martínez, avocats,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват г-н F. Castillo de la Torre, г-н É. Gippini Fournier и г-н J. Bourke, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за частична отмяна на Решение C (2004) 4030 окончателен на Комисията от 20 октомври 2004 година относно производство по прилагане на член 81, параграф 1 [ЕО] (дело COMP/C.38.238/B.2 — Суров тютюн — Испания), както и искане за намаляване на размера на глобата, наложена на жалбоподателя с това решение,

* Език на производството: испански.

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав),

състоящ се от: г-н O. Czúcz, председател, г-жа I. Labucka и г-н K. O'Higgins (докладчик), съдии,

секретар: г-н J. Palacio González, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 9 септември 2009 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

A — *Жалбоподателят и административното производство*

1 Жалбоподателят Agroexpansión, SA, е едно от четирите предприятия за първична преработка на суров тютюн в Испания (наричани по-нататък „преработвателите").

2 Останалите трима испански преработватели са Compañia española de tabaco en rama, SA (наричано по-нататък „Cetarsa“), Tabacos Españoles, SL (наричано по-нататък „Taes“) и World Wide Tobacco España, SA (наричано по-нататък „WWTE“).

3 В началото предприятието на жалбоподателя е било семейно. То е създадено през 1988 г. от г-н B., който е негов генерален директор до края на 2004 г. От 1994 г. до 1997 г. капиталът му е собственост на съпругата на г-н B. и на испанското дружество WW Marpetrol, SA, които имат равни дялове.

4 На 18 ноември 1997 г. Intabex Netherlands BV (наричано по-нататък „Intabex“) придобива всички акции в дружеството на жалбоподателя. Към онзи момент Intabex е част от групата Intabex, която през април 1997 г. е придобита от Dimon Inc.

5 Dimon е американско дружество, установено във Вирджиния (САЩ). То е дружеството майка на група, която включва стотина дружества с дейност в тютюневия сектор (наричана по-нататък „групата Dimon“). Основната дейност на групата е доставка на преработен тютюн за производителите на цигари. За тази цел групата изкупува преработен тютюн, включително от жалбоподателя.

6 Тъй като разполага със сведения, че испанските преработватели и производители на суров тютюн са нарушили член 81 ЕО, на 3 и 4 октомври 2001 г. Комисията на Европейските общности извършва на основание член 14 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 година, Първи регламент за прилагане на членове [81 ЕО] и [82 ЕО] (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3) проверки в помещенията на трима от тези преработватели, а именно жалбоподателя, Cetarsa и WWTE, както и на Asociación Nacional de Empresas Transformadoras de Tabaco (наричано по-нататък „Anetab“).

7 На 3 октомври 2001 г. Комисията извършва проверки и в помещенията на Maison des métiers du tabac et de la Fédération européenne des transformateurs de tabac, а на 5 октомври 2001 г. — в помещенията на Federación nacional de cultivadores de tabaco (наричано по-нататък „FNCT“).

8 С писмо от 16 януари 2002 г., позовавайки се на Известието на Комисията относно освобождаването от глоби или намаляването на техния размер по дела във връзка с картели (ОВ C 207, 1996 г., стр. 4, наричано по-нататък „Известието относно сътрудничеството“), преработвателите и Anetab уведомяват Комисията за желанието си да сътрудничат.

9 С писмо от 21 януари 2002 г. те предоставят определена информация на Комисията.

10 С писма от 15 февруари 2002 г. жалбоподателят, Cetarsa и WWTE предоставят на Комисията допълнителна информация; същото прави и Taes с писмо от 18 февруари 2002 г.

11 Впоследствие Комисията отправя до преработвателите, до Anetab и до FNCT няколко искания за предоставяне на информация на основание член 11 от Регламент № 17. Тя моли и испанското министерство на земеделието, риболова и храните да ѝ предостави информация във връзка с испанската правна уредба в областта на селскостопанските продукти.

12 На 11 декември 2003 г. Комисията започва производството, което е в основата на настоящото дело, и изготвя изложение на възраженията, което изпраща на 20 предприятия или сдружения, сред които са преработвателите, Dimon, Intabex, Anetab, FNCT и Deltafina SpA. Deltafina е италианско дружество, което се занимава основно с първична преработка на суров тютюн в Италия и с продажба на преработения тютюн. То принадлежи към същата група дружества като Taes, а именно към групата, оглавявана от американското дружество Universal Corp.

13 Разглежданите предприятия и сдружения получават достъп до преписката на Комисията по разследването под формата на изпратено до тях копие върху CD-ROM и представят писмени становища в отговор на твърденията на Комисията за нарушения.

14 На 29 март 2004 г. се провежда изслушване.

15 След като се допитва до консултативния комитет по ограничителни споразумения и господстващо положение и взема предвид окончателния доклад на служителя по изслушването, на 20 октомври 2004 г. Комисията приема Решение C (2004) 4030 окончателен относно производство по прилагане на член 81, параграф 1 [ЕО] (дело COMP/C.38.238/B.2 — Суров тютюн — Испания) (наричано по-нататък „обжалваното решение“), чието резюме е публикувано в Официален вестник на Европейския съюз от 19 април 2007 г. (ОВ L 102, стр. 14).

Б — *Обжалваното решение*

16 Обжалваното решение се отнася до два хоризонтални картела, уговорени и приложени на испанския пазар на суров тютюн.

17 Първият картел, който включва преработвателите и Deltafina, е имал за цел всяка година през периода 1996—2001 г. да определя средната (максимална) доставна цена за всеки сорт суров тютюн общо за всички качества тютюн, както и да разпределя количествата за всеки сорт суров тютюн, които всеки от преработвателите може да закупи от производителите (вж. по-специално съображения 74—76 и 276 от обжалваното решение). В периода 1999—2001 г. преработвателите и Deltafina са уговорили и ценови диапазони в зависимост от качеството на всеки сорт суров тютюн, включен в таблиците, приложени към „договорите за отглеждане“, както и „допълнителни условия“, а именно средната минимална

цена за производител и средната минимална цена за обединение на производители (вж. по-специално съображения 77—83 и 276 от обжалваното решение).

18 Описаният в точка 17 по-горе картел ще бъде наричан по-нататък „картелът на преработвателите“.

19 Вторият картел, който е установен в обжалваното решение, включва трите испански земеделски профсъюза, а именно Asociación agraria de jóvenes agricultores (наричано по-нататък „ASAJA“), Unión de pequeños agricultores (наричан по-нататък „UPA“) и Coordinadora de organizaciones de agricultores y ganaderos (наричан по-нататък „COAG“), а също и Confederación de cooperativas agrarias de España (наричана по-нататък „CCAE“). Този картел е имал за цел да определя всяка година през периода 1996—2001 г. ценовите диапазони в зависимост от качеството на всеки сорт суров тютюн, включен в таблиците, приложени към „договорите за отглеждане“, както и „допълнителните условия“ (вж. по-специално съображения 77—83 и 277 от обжалваното решение).

20 Описаният в точка 19 по-горе картел ще бъде наричан по-нататък „картелът на представителите на производителите“.

21 В обжалваното решение Комисията приема, че всеки един от тези картели представлява едно-единствено продължено нарушение на член 81, параграф 1 ЕО (вж. по-специално съображения 275—277 от обжалваното решение).

22 В член 1 от обжалваното решение Комисията приема, че отговорност за картела на преработвателите носят въпросните преработватели, Deltafina, Dimon и дружествата майки на WWTE, а именно Standard Commercial Corp. (наричано по-нататък „SCC“), Standard Commercial Tobacco Co., Inc. (наричано по-нататък „SCTC“) и Trans-Continental Leaf Tobacco Corp. Ltd (наричано по-нататък „TCLT“), а за картела на представителите на производителите — ASAJA, UPA, COAG и CCAE (наричани по-нататък общо „представителите на производителите“).

23 В член 2 от обжалваното решение Комисията разпорежда на тези предприятия и на представителите на производителите незабавно да преустановят посочените в член 1 нарушения, ако все още не са направили това, и да се въздържат занапред от ограничителни практики със същите или равностойни цел или последици.

24 В член 3 от обжалваното решение Комисията налага глоби на посочените предприятия и на представителите на производителите, като Dimon отговаря солидарно за заплащането на наложената на жалбоподателя глоба, а SCC, SCTC и TCLT отговарят солидарно за заплащането на наложената на WWTE глоба (вж. точки 67 и 68 по-нататък).

B — *Адресати на обжалваното решение*

25 В точка 2.4 от обжалваното решение се разглежда въпросът за адресатите (съображения 357—400 от обжалваното решение).

26 В тази точка Комисията посочва най-напред, че преработвателите и Deltafina са участвали пряко в картела на преработвателите, а ASAJA, UPA, COAG и CCAE — в картела на представителите на производителите, така че всяко едно от тези предприятия и сдружения „следва да поеме отговорността за нарушението и следователно е адресат на [обжалваното решение]“ (съображения 357 и 358 от обжалваното решение). В съображения 359—369 от това решение тя уточнява по-специално ролята на Deltafina в картела на преработвателите.

27 По-нататък Комисията разглежда въпроса дали дружеството майка може да носи отговорност за неправомерното поведение на своето дъщерно дружество, като посочва, че в настоящия случай този въпрос се поставя по отношение на три субекта, а именно жалбоподателя, WWTE и Taes (съображения 370—400 от обжалваното решение).

28 В това отношение Комисията припомня, на първо място, принципите, които според нея се прилагат в тази област (съображения 371—374 от обжалваното решение).

29 По-специално тя посочва следното:

— за да се определи дали дружеството майка трябва да носи отговорност за неправомерното поведение на своето дъщерно дружество, е необходимо да се установи, че последното „не определя самостоятелно поведението си на пазара, а главно изпълнява дадените му от дружеството майка указания“ (Решение на Съда от 14 юли 1972 г. по дело Imperial Chemical Industries/Комисия, 48/69, Recueil, стр. 619, точки 132 и 133),

— според постоянната практика, когато дружеството майка притежава изцяло капитала на своето дъщерно дружество, с основание може да се предположи, че то действително упражнява решаващо влияние върху поведението на своето дъщерно дружество (Решение на Съда от 25 октомври 1983 г. по дело AEG-Telefunken/Комисия, 107/82, Recueil, стр. 3151, точка 50, Решение на Съда от 16 ноември 2000 г. по дело Stora Kopparbergs Bergslags/Комисия, C-286/98 P, Recueil, стр. I-9925, точка 29 и Решение на Общия съд от 20 април 1999 г. по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, наречено „PVC II“, T-305/94-T-307/94, T-313/94-T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 и T-335/94, Recueil, стр. II-931, точки 961 и 984),

— това предположение може да бъде потвърдено от „особените обстоятелства на конкретния случай“,

— според Съда в случаите, в които дъщерното дружество не е контролирано изцяло, дружеството майка може да оказва влияние върху политиката на това дъщерно дружество, когато към момента на извършване на нарушението притежава мажоритарен дял от неговия капитал (Решение по дело Imperial Chemical Industries/Комисия, посочено по-горе, точка 136) или когато „постоянно“ получава информация за практиките на това дъщерно дружество и определя пряко неговото поведение (Решение по дело AEG-Telefunken/Комисия, посочено по-горе, точка 52),

— според постоянната съдебна практика понятието за предприятие в контекста на конкуренцията трябва да бъде схващано като обозначаващо една стопанска единица, макар и от юридическа гледна точка тази стопанска единица да е съставена от няколко физически или юридически лица (Решение на Общия съд от 20 март 2002 г. по дело HFB и др./Комисия, T-9/99, Recueil, стр. II-1487, точка 66, което препраща към Решение на Съда от 12 юли 1984 г. по дело Hydrotherm Gerätebau, 170/83, Recueil, стр. 2999, точка 11).

30 На второ място, преди да разгледа по-подробно случая на жалбоподателя, както и този на WWTE, в съображение 375 от обжалваното решение Комисията посочва следното:

„В настоящия случай трима от четиримата испански преработватели на суров тютюн се контролират (на 100 % или на 90 %) от американски многонационални дружества. Освен това съществуват и други фактически данни, които потвърждават презумпцията, че отговорност за поведението на [жалбоподателя] и на WWTE носят съответните им дружества майки. В този случай двете дружества — дружеството майка и дъщерното дружество — трябва да се считат за солидарно отговорни за установените с [обжалваното] решение нарушения.“

31 В съображение 376 от обжалваното решение Комисията добавя, че:

„[За сметка на това] след изпращането на изложението на възраженията и изслушването на страните става ясно, че доказателствата по преписката не могат да обосноват такъв извод относно дяловото участие на Universal […] и на Universal Leaf [Tobacco Co. Inc.] в Taes и в Deltafina. Всъщност [освен] структурната връзка между дружествата майки и техните дъщерни дружества нищо в преписката не указва, че Universal […] и Universal Leaf действително са участвали в деянията, предмет на [обжалваното решение]. Затова не би следвало те да бъдат адресати на решение по това дело. Същият извод се налага a fortiori по отношение на Intabex, тъй като неговото 100-процентно участие в [дружеството на жалбоподателя] е чисто финансово."

32 В съображения 377—386 от обжалваното решение Комисията разглежда случая на жалбоподателя.

33 Комисията посочва по-специално, че от втората половина на 1997 г. Dimon контролира напълно дружеството на жалбоподателя посредством изцяло притежаваното си дъщерно дружество Intabex (съображение 377 от обжалваното решение). От това тя стига до извода, че с основание може да се презумира, че поне от този момент Dimon упражнява решаващо влияние върху поведението на жалбоподателя (съображение 378, първо изречение от обжалваното решение). Комисията добавя, че и други обстоятелства по преписката, описани в съображение 379 от обжалваното решение, потвърждават „презумпцията, че Dimon е можело да упражнява решаващо влияние" (съображение 378, второ изречение от обжалваното решение). В съображение 380 от обжалваното решение тя посочва, че видно от изложеното по-горе, „Dimon е знаело за разглежданите в това решение действия на дъщерното му дружество и е познавало контекста, в който са извършени, а доколкото от 1997 г. нататък притежава изцяло капитала на дъщерното дружество, Dimon е било в състояние да упражнява действително влияние върху поведението на това дъщерно дружество". В съображение 382 от обжалваното решение Комисията пояснява, че „[о]бстоятелствата, които

[жалбоподателят] съобщава на Dimon в кореспонденцията им, е трябвало да предизвикат незабавна реакция от страна на Dimon — или да се разграничи изрично от всички действия, които биха могли да съставляват нарушение на правилата на конкуренцията, или да изиска от ръководството на [жалбоподателя] да преустанови всички потенциално антиконкурентни действия“. След това Комисията констатира, че „в крайна сметка Dimon не е направило нищо подобно“.

34 Освен това в съображение 381 от обжалваното решение Комисията приема за неоснователни доводите, които Dimon изтъква в отговора си на изложението на възраженията, за да докаже самостоятелното поведение на жалбоподателя на пазара.

35 Накрая, Комисията отхвърля твърдението на Dimon, че е нарушила принципа на недопускане на дискриминация, като го е подвела под отговорност за неправомерното поведение на дъщерното му дружество, а същевременно не е постъпила така спрямо дружеството майка на Cetarsa, а именно Sociedad estatal de participaciones industriales (наричано по-нататък „Sepi“). Комисията обосновава тази разлика в третирането с обстоятелството, че противно на твърденията на Dimon, „в нейната преписка не се съдържат данни за пряка комуникация между Cetarsa и Sepi относно предмета на настоящото дело“, че „участието на Sepi в Cetarsa изглежда главно финансово, подобно на връзката между Intabex и [жалбоподателя]“, че „(за разлика от [жалбоподателя]) Cetarsa обединява цялата дейност по преработка на тютюн на групата Sepi и по тази причина явно се ръководи отделно“, и накрая, че „Cetarsa не е изцяло притежавано дъщерно дружество на Sepi“ (съображение 384 от обжалваното решение).

36 Въз основа на тези обстоятелства Комисията стига до извода, че Dimon „трябва да носи солидарна отговорност с [жалбоподателя] за установеното с [обжалваното решение] поведение на последното в периода от втората половина на 1997 г. до 10 август 2001 г.“ (съображение 386 от обжалваното решение).

37 В съображения 387—400 от обжалваното решение Комисията разглежда случая на WWTE. Тя констатира, че през периода от 1995 г. до май 1998 г. WWTE се контролира съвместно от SCC (посредством SCTC и TCLT) и от председателя на управителния съвет на WWTE и неговото семейство, и посочва редица съдържащи се в преписката данни за това, че през същия период SCC „и/или неговите дъщерни дружества“ действително са упражнявали влияние върху поведението на WWTE в Испания (съображение 391 от обжалваното решение). Що се отнася до периода от май 1998 г. до датата на обжалваното решение, Комисията посочва редица обстоятелства, от които е видно, че SCC, пряко или чрез SCTC и TCLT, е осъществявало изключителен контрол върху WWTE и е упражнявало решаващо влияние върху неговата търговска политика. Тя добавя, че „доводите на SCC в отговора му на изложението на възраженията не обосновават различен извод в това отношение“ (съображение 399 от обжалваното решение). Предвид тези обстоятелства Комисията заключава, че най-късно от 1996 г. „SCC и/или дъщерните му дружества SCTC и TCLT“ са упражнявали решаващо влияние върху търговската политика на WWTE и че поради това носят солидарна отговорност за укоримите практики на последното и обжалваното решение следва да се адресира и до тях (съображение 400 от обжалваното решение).

Г — *Определяне на размера на глобите*

38 В съображения 404—458 от обжалваното решение Комисията разглежда въпроса относно глобите, които следва да се наложат на адресатите на това решение.

39 Комисията определя размера на глобите в зависимост от тежестта и продължителността на съответните нарушения, тоест в зависимост от двата критерия, изрично посочени в член 23, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 8, стр. 167), и в член 15, параграф 2 от

Регламент № 17, който съгласно посоченото в обжалваното решение се е прилагал към момента на нарушенията (съображения 404 и 405 от обжалваното решение).

40 За да определи размера на глобата на всеки от адресатите, Комисията прилага метода, посочен в Насоките относно метода за определяне размера на глобите, налагани съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и член 65, параграф 5 [ВС] (ОВ C 9, 1998 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 3, стр. 69, наричани по-нататък „Насоките“), въпреки че не се позовава изрично на тях. В обжалваното решение Комисията също така преценява дали и в каква степен адресатите отговарят на изискванията, определени в Известието относно сътрудничеството.

1. *Начален размер на глобите*

41 Първо, в съображение 414 от обжалваното решение Комисията квалифицира нарушенията като „много сериозни“, след като в съображения 408—413 от това решение разглежда характера им, конкретното им въздействие върху пазара, обхвата на съответния географски пазар и обема на съответния продуктов пазар.

42 По-нататък, в съображение 415 от обжалваното решение Комисията приема, че следва да „се вземе предвид специфичното значение на всяко предприятие и поради това — действителното влияние на неговите незаконосъобразни действия върху конкуренцията, за да може възпиращият ефект на наложената на всяко предприятие глоба да бъде пропорционален на неговия принос за незаконосъобразните действия, които следва да бъдат санкционирани“.

43 Комисията прави разграничение между картела на преработвателите (съображения 416—424 от обжалваното решение) и този на представителите на производителите (съображения 425—431 от обжалваното решение).

44 Що се отнася до картела на преработвателите, на първо място Комисията приема, че „глобите трябва да бъдат степенувани с оглед на приноса към незаконосъобразните действия и положението на пазара, което има всяка разглеждана страна“ (съображение 416 от обжалваното решение).

45 В това отношение Комисията обявява, че „на Deltafina трябва да бъде определен най-висок начален размер на глобата поради неговото водещо положение на пазара в качеството му на основен изкупвач на испанския обработен тютюн“ (съображение 417 от обжалваното решение).

46 Що се отнася до преработвателите, Комисията счита, че техният „принос“ към незаконните практики „може в общи линии да бъде приет за сходен“ (съображение 418 от обжалваното решение). Тя счита обаче, че следва да се отчетат разликите в размера и пазарния дял на преработвателите и съответно те да бъдат разпределени в три категории.

47 В първата категория, наречена „особена“, Комисията поставя Cetarsa, понеже това дружество е категорично най-големият испански преработвател и поради това на него следва да бъде определен най-висок начален размер (съображение 419 от обжалваното решение). Във втората категория поставя жалбоподателя и WWTE, посочвайки, че всяко от тях има пазарен дял от около 15 % и трябва да им бъде определен един и същ начален размер (съображение 420 от обжалваното решение). Накрая, в третата категория Комисията поставя Taes, тъй като това дружество има пазарен дял от само 1,6 % и поради това трябва да му бъде определен най-ниският начален размер (съображение 421 от обжалваното решение).

48 На второ място, за да осигури достатъчно възпиращ ефект на глобата, Комисията приема, че следва да приложи коефициент 1,5 към началния размер за WWTE, тоест да го увеличи с 50 %, а към определения начален размер за жалбоподателя да приложи коефициент 2, тоест да го увеличи със 100 % (съображение 423 от

обжалваното решение). Всъщност тя посочва, че тези двама преработватели, макар да притежават относително малки дялове от испанския пазар на изкупуването на суров тютюн, принадлежат към многонационални дружества, които имат значителна икономическа и финансова мощ и „освен това“ са действали „под решаващото въздействие на съответните им дружества майки“ (съображение 422 от обжалваното решение).

49 Предвид тези различни обстоятелства в съображение 424 от обжалваното решение Комисията определя началния размер на глобите за преработвателите и Deltafina по следния начин:

— Deltafina: 8 000 000 EUR,

— Cetarsa: 8 000 000 EUR,

— жалбоподателят: 1 800 000 EUR x 2 = 3 600 000 EUR,

— WWTE: 1 800 000 EUR x 1,5 = 2 700 000 EUR,

— Taes: 200 000 EUR.

50 Що се отнася до представителите на производителите, Комисията приема, че на всеки от тях следва да бъде наложена само символична глоба в размер на 1 000 EUR (съображения 425 и 430 от обжалваното решение). Тя обосновава становището си с обстоятелството, че „нормативната уредба, която урежда

колективните преговори относно типовите договори, е можела да доведе до значителна степен на несигурност, що се отнася до законосъобразността на действията на представителите на производителите и на преработвателите в точно установения контекст на колективните преговори относно типовите договори“ (съображение 428 от обжалваното решение), като освен това се основава и на някои обстоятелства, посочени в съображение 427 от обжалваното решение. Тя също така отбелязва, че „наличието на преговори относно типовите договори и резултатите от тях по принцип спадат към публичната сфера и […] преди започване на настоящото производство никой орган не е поставял под въпрос съвместимостта им с общностното или с испанското право“ (съображение 429 от обжалваното решение).

2. *Основен размер на глобите*

51 В съображения 432 и 433 от обжалваното решение Комисията разглежда въпроса за продължителността на нарушението, извършено от преработвателите и Deltafina. Тя определя продължителността на нарушението на пет години и четири месеца, което е дългосрочно нарушение. Поради това тя увеличава с 50 % началния размер на глобата, наложена на всеки от преработвателите и на Deltafina.

52 Така основните размери на глобите, наложени на адресатите на обжалваното решение, са установени, както следва:

— Deltafina: 12 000 000 EUR,

— Cetarsa: 12 000 000 EUR,

— жалбоподателя: 5 400 000 EUR,

— WWTE: 4 050 000 EUR,

— Taes: 300 000 EUR,

— ASAJA: 1 000 EUR,

— UPA: 1 000 EUR,

— COAG: 1 000 EUR,

— CCAE: 1 000 EUR (съображение 434 от обжалваното решение).

3. *Отегчаващи и смекчаващи обстоятелства*

53 Основният размер на наложената на Deltafina глоба е увеличен с 50 % поради наличието на отегчаващи обстоятелства, доколкото това предприятие е имало водеща роля в рамките на картела на преработвателите (съображения 435 и 436 от обжалваното решение).

54 В съображение 437 от обжалваното решение Комисията посочва като смекчаващи следните обстоятелства — че „[с]ъщите фактори, които са изложени в съображения 427—429 [от обжалваното решение], могат да се приложат за поведението на преработвателите, що се отнася само до публичните им преговори и

сключването на типови договори (в частност преговорите за ценовите диапазони и допълнителните условия) с представителите на производителите“.

55 Що се отнася до „тайната“ част на сключените от преработвателите споразумения за средната (максимална) доставна цена и за разпределянето на количествата за всеки сорт суров тютюн, в съображение 438 от обжалваното решение Комисията посочва, че практиките на преработвателите „определено са надхвърлили предвиденото в приложимата правна уредба, в публичните преговори и в споразуменията с представителите на производителите“. Тя обаче признава, че „публичните преговори между представителите на производителите и преработвателите са определили, поне донякъде, фактическата обстановка (по-специално що се отнася до възможностите за постигане на споразумение и приемане на общо становище), в която преработвателите са можели да развият освен общото становище — което биха приели в контекста на публичните преговори, и своята тайна стратегия относно средните (максимални) доставни цени и относно количествата“.

56 Предвид посочените в точки 54 и 55 по-горе обстоятелства Комисията взема решение да намали с 40 % основния размер на глобите, които са били определени за преработвателите и Deltafina (съображение 438 от обжалваното решение). Така основният размер на глобата на жалбоподателя е изменен на 3 240 000 EUR (съображение 439 от обжалваното решение).

4. *Максимален размер на глобата съгласно член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003*

57 В съображения 440—447 от обжалваното решение Комисията проверява дали има основание да измени така изчислените основни размери за отделните адресати, за да не превишават максимално допустимите 10 % от оборота съгласно член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003.

58 В съображение 441 от обжалваното решение Комисията посочва, че когато съответните дружества принадлежат към една група и когато е установено, че дружествата майки на тези дружества са упражнявали решаващо влияние върху тях и че поради това дружествата майки носят солидарна отговорност за заплащането на наложените на дъщерното им дружество глоби, упоменатият максимален размер на глобата следва да се определи в зависимост от световния оборот на групата.

59 След като в съображение 442 от обжалваното решение напомня, че Dimon носи солидарна отговорност за заплащането на наложената на жалбоподателя глоба, в съображение 446 от това решение Комисията приема, че размерът на глобата не трябва да се променя, доколкото консолидираният оборот на Dimon за 2003 г. възлиза на 1 271 700 000 щатски долара (USD). Поради това размерът на глобата на жалбоподателя, определен преди прилагането на Известието относно сътрудничеството, остава 3 240 000 EUR (съображение 447 от обжалваното решение).

5. *Прилагане на Известието относно сътрудничеството*

60 В съображения 448—456 от обжалваното решение Комисията разглежда въпроса за прилагането на Известието относно сътрудничеството спрямо преработвателите и Deltafina.

61 На първо място, тя посочва по-специално, че още преди да им бъде връчено изложението на възраженията, преработвателите и Deltafina са поискали спрямо тях да се приложи това известие (съображение 449 от обжалваното решение).

62 На второ място, Комисията установява, че точка Г от Известието относно сътрудничеството е приложима към преработвателите. Тя посочва, че макар вече да е разполагала с по-голямата част от съществените доказателства, сочещи наличието на нарушението, сведенията, които са ѝ предоставили преработвателите, са ѝ помогнали да установи и изясни това нарушение (съображения 450 и 451 от обжалваното решение).

63 На трето място, Комисията счита, че с оглед на „особено полезното“ сътрудничество на Taes в производството, по-специално що се отнася до участието на Deltafina в нарушението, и с оглед на обстоятелството, че Taes изобщо не е оспорвало установените в изложението на възраженията обстоятелства, последното посочено дружество трябва да се ползва от намаляване на глобата с 40 % съгласно точка Г, параграф 2, първо и второ тире от Известието относно сътрудничеството (съображение 452 от обжалваното решение).

64 На четвърто място, Комисията посочва, че предоставените от Cetarsa и WWTE сведения, макар да са били от значение, не са се оказали толкова полезни за нейните разследвания, както предоставените от Taes (съображение 453 от обжалваното решение). Тя добавя, че в своя отговор на изложението на възраженията Cetarsa и WWTE твърдят, че „картелът на преработвателите относно средните (максимални) доставни цени, от една страна, и различните споразумения на производителите и преработвателите относно средната цена за обединенията на производители, от друга, са еднакви и че поради това потенциалните антиконкурентни последици от поведението на преработвателите и производителите се неутрализират“, а след това посочва, че това твърдение не отговаря на реалните факти. Поради тези обстоятелства Комисията решава глобата на тези двама преработватели да бъде намалена с 25 % в съответствие с точка Г, параграф 2, първо тире от Известието относно сътрудничеството.

65 На пето място, що се отнася до жалбоподателя, Комисията констатира, че това дружество също е предоставило полезни сведения, но че в отговора на изложението на възраженията е оспорило обстоятелствата „по същия начин, както

Cetarsa и WWTE“ (съображение 454 от обжалваното решение). Тя добавя, че жалбоподателят отрича, че споразуменията на преработвателите относно средните (максимални) доставни цени са били тайни. Предвид тези обстоятелства Комисията намалява глобата на това дружество с 20 %.

66 На шесто място, Комисията намалява с 10 % глобата на Deltafina (съображение 456 от обжалваното решение).

6. *Окончателен размер на глобите*

67 Съгласно член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 Комисията определя глобите на предприятията и сдруженията — адресати на обжалваното решение, както следва:

— Deltafina: 11 880 000 EUR,

— Cetarsa: 3 631 500 EUR,

— жалбоподателя: 2 592 000 EUR,

— WWTE: 1 822 500 EUR,

— Taes: 108 000 EUR,

— ASAJA: 1 000 EUR,

— UPA: 1 000 EUR,

— COAG: 1 000 EUR,

— CCAE: 1 000 EUR (съображение 458 от обжалваното решение).

68 Dimon отговаря солидарно за заплащането на глобата, наложена на жалбоподателя, а SCC, SCTC и TCLT — за заплащането на глобата, наложена на WWTE (съображение 458 и член 3 от обжалваното решение).

Производство и искания на страните

69 На 22 януари 2005 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

70 Предишния ден подават жалби SCC, SCTC, TCLT и WWTE, като SCC, SCTC и TCLT искат отмяна на обжалваното решение (дело T-24/05), а WWTE иска да се намали наложената му глоба (дело T-37/05).

71 На 28 януари 2005 г. Dimon подава жалба, с която иска частична отмяна на обжалваното решение, а при условията на евентуалност — намаляване на размера на наложената му с това решение глоба (дело T-41/05).

72 С писмо, постъпило в секретариата на Общия съд на 17 август 2005 г., жалбоподателят иска настоящото дело да бъде съединено с дела T-24/05, T-37/05 и T-41/05.

73 В писмо, постъпило в секретариата на Общия съд на 7 септември 2005 г., Комисията посочва, че според нея съединяването на четирите дела не би могло да повиши чувствително ефективността на производството и че оставя на Общия съд да реши дали искането за съединяване следва да се уважи, или не.

74 Общият съд оставя без уважение искането за съединяване.

75 По доклад на съдията докладчик Общият съд (четвърти състав) решава да започне устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от неговия процедурен правилник, поставя на страните някои въпроси. Страните отговарят в определения срок.

76 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 9 септември 2009 г.

77 Жалбоподателят моли Общия съд:

— да отмени частично член 3 от обжалваното решение,

— да намали размера на наложената му от Комисията глоба,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

78 Комисията моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

79 В подкрепа на исканията си жалбоподателят посочва четири правни основания:

— първото е изведено от нарушение на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 и на принципите на пропорционалност и равно третиране, както и от непълнота на мотивите,

— второто е изведено от нарушение на принципа на равно третиране,

— третото е изведено от нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания,

— четвъртото е изведено от нарушение на Известието относно сътрудничеството, както и на принципите на пропорционалност, защита на оправданите правни очаквания и равно третиране.

80 Първото правно основание по същество е изтъкнато в подкрепа на исканията за частична отмяна на обжалваното решение. Останалите три правни основания са изложени в подкрепа на исканията за изменение на решението.

А — *По първото правно основание, изведено от нарушение на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 и на принципите на пропорционалност и равно третиране, както и от непълнота на мотивите*

81 Първото правно основание включва три части. И първата, и втората са изведени от нарушение на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 и на принципа на пропорционалност, но във втората си част правното основание е посочено при условията на евентуалност — ако бъде отхвърлено в първата си част. Третата част от правното основание е посочена в репликата и е изведена от нарушение на принципа на равно третиране и от непълнота на мотивите. Третата част ще бъде разгледана преди втората.

1. *По първата част, изведена от нарушение на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 и на принципа на пропорционалност, що се отнася до солидарната отговорност за заплащането на глобата*

а) Доводи на страните

82 Според твърденията на жалбоподателя Комисията неправилно приема, че Dimon носи солидарна отговорност за нарушението, и поради това без основание взема предвид консолидирания оборот на това дружество за целите на прилагането на предвидения в член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 таван от 10 % от оборота. Жалбоподателят отбелязва, че реализираният от него оборот през данъчната година преди датата на приемане на обжалваното решение възлиза на 8 163 815 EUR и че съответно наложената му глоба много надвишава посочения таван.

83 В подкрепа на твърденията си жалбоподателят поддържа, на първо място, че фактите, които Комисията посочва, за да установи отговорността на Dimon, са ирелевантни и не е доказано в достатъчна степен, че то е упражнявало решаващо влияние върху жалбоподателя, що се отнася до участието му в разглежданите ограничителни практики.

84 В това отношение, първо, жалбоподателят напомня, че разполага с „местно управление“, и изтъква следните обстоятелства, които сочели пълната му самостоятелност в областта на дейностите по изкупуване на суров тютюн:

— нито едно дружество от групата Dimon не упражнява нито пряк, нито косвен контрол върху тези дейности,

— когато Intabex придобива дружеството на жалбоподателя, сключва с генералния му директор г-н B. „договор за управление“ (наричан по-нататък „договорът за управление“), с който на това лице са възложени „изцяло и изключително“ правомощията за управление на дружеството, и в частност правомощията във връзка с планирането и администрирането на изкупната дейност (в това число изготвянето на годишния бюджет и сключването на споразумения с обединенията на производителите),

— управителният съвет на дружеството на жалбоподателя никога не е въвеждал вътрешни процедури или механизми, които г-н B. да е бил длъжен да спазва, и разпоредбите на договора за управление изобщо не позволяват да се твърди, че г-н B. е действал само с предварително разрешение или с последващо одобрение от управителния съвет,

— нито един от членовете на управителния съвет или на персонала освен г-н B. не е имал право да участва в управлението, преговорите или сключването на договори за изкупуване на суров тютюн, нито да предприема действия в рамките на договорните отношения с производителите,

— когато придобива дружеството на жалбоподателя, Intabex оставя г-н B. на длъжността председател на управителния съвет на това дружество и назначава трима други членове на този съвет, двама от които са били служители на групата от дружества Intabex (а именно г-н T. и г-н G.), а третият — „независим експерт“,

— старият екип на г-н B. по въпросите на управлението и администрирането на изкупната дейност продължава работата си и след придобиването на дружеството от Intabex,

— нито един от членовете на управителния съвет не е бил едновременно и член на управителния съвет или на други ръководни органи на Intabex или Dimon, нито е бил служител на някое от тези дружества,

— жалбоподателят не се е консултирал нито с Dimon, нито с друго дружество от групата Dimon във връзка с изкупната си политика или разглежданите ограничителни практики,

— жалбоподателят не е получавал указания нито от Dimon, нито от друго дружество от групата Dimon, що се отнася до участието в посочените практики,

— преписката на Комисията не съдържа доказателства за пряко участие на Dimon или на което и да е друго дружество от групата Dimon в нарушението.

85 Второ, жалбоподателят оспорва твърдението, че е предоставял на Dimon „отчети за дейността“ и „полеви отчети“, както се споменава в съображение 379 от обжалваното решение. Той поддържа, че Комисията няма доказателства, че тези отчети са били предоставяни на лица извън управителния съвет и другите ръководни органи. Жалбоподателят пояснява, че макар наистина посочените отчети редовно да са били превеждани на английски език, това е правено, за да се улесни работата на г-н T., който не говорел испански и който през 1998 г. работел в Dimon International Services Ltd., установено в Обединеното кралство дружество от групата Dimon с дейност в областта на административното обслужване. Той добавя, че въпросните отчети наистина се изпращали на г-н T. в седалището на това дружество, но не защото г-н T. е бил член на управителния съвет, а само защото работел там и получавал цялата кореспонденция с жалбоподателя.

86 Трето, жалбоподателят поддържа, че нито едно от писмата, посочени в съображение 379 от обжалваното решение, не е адресирано до Dimon. Ставало дума за кореспонденция между него, г-н T. като член на управителния му съвет и г-н S., който от 2000 г. нататък заемал длъжността координатор за Европа в Dimon International Services. Жалбоподателят добавя, че по-голямата част от тези писма нямат никаква връзка с политиката му по изкупуването на суров тютюн, нито с укоримите практики. Той уточнява, че в електронните съобщения,

изпратени на г-н S. на 30 октомври 2000 г. и 9 май 2001 г., г-н B. само го осведомил в най-общи линии за някои публично известни факти, а именно за воденето на колективни преговори относно цените между преработвателите, от една страна, и обединенията на производители и земеделските профсъюзи, от друга. Факсът на г-н B. от 14 декември 1998 г. пък бил изпратен на Dimon International Inc., а не на Dimon и се отнасял само до договора за продажба на преработен тютюн, който жалбоподателят сключил с Deltafina, преди да се присъедини към групата Dimon.

87 В репликата си жалбоподателят възразява срещу изводите на Комисията за ролята и функциите на г-н T. и г-н S., като посочва следните обстоятелства:

— нито едно от обстоятелствата по преписката не сочи, че г-н T. е предавал на Dimon информацията, която е получавал като член на управителния съвет на жалбоподателя, нито че е упражнявал надзор върху изкупната политика на жалбоподателя, за да информира Dimon за нея,

— г-н T. не е изпълнявал съществени функции в групата Dimon и не е бил натоварен с работата по интегрирането на дейностите на жалбоподателя в тази група,

— през август 1998 г. след съдебен спор между Dimon и семейството на г-н T. последният се оттегля от управителния съвет на Dimon International Services,

— г-н T. е бил само временно член на управителния съвет на други — „съвсем маловажни“ — дружества от групата,

— към момента, в който получава двете единствени писма във връзка със спорните ограничителни практики, г-н S. е бил служител на Dimon International Services и не е участвал в управителния съвет на нито едно от дружествата от групата Dimon,

— г-н S. никога не е извършвал дейност във връзка с политиката на жалбоподателя по изкупуване на суров тютюн и не е бил служител на Dimon, нито член на управителния му съвет.

88 На второ място, жалбоподателят поддържа, че видно от съдебната практика, която Комисията посочва в съображения 371—374 от обжалваното решение, и най-вече от точки 28 и 29 от Решение по дело Stora Kopparbergs Bergslags/Комисия, точка 29 по-горе, сам по себе си фактът, че дружеството майка притежава целия капитал на дъщерното дружество, не е достатъчен, за да се презумира, че то упражнява решаващо влияние върху дъщерното дружество. За да може дружеството майка да носи отговорност за неправомерното поведение на дъщерното си дружество, трябвало да има и допълнителни доказателства за степента на участие, особено когато — както в случая — в хода на административното производство съответните дружества са възразили срещу прилагането на тази презумпция.

89 Жалбоподателят твърди, че в случая такива доказателства не са налице. Поконкретно той подчертава, че Dimon не е упражнявало контрол върху политиката му по изкупуване на суров тютюн и че не е доказано, че последното е участвало пряко в нарушението или е давало указания за извършването му. Според твърденията на жалбоподателя фактът, че дружеството майка е получавало редки и неточни сведения за някои от ограничителните практики на дъщерното му дружество, никога не се е приемал — „отделно и сам по себе си“ — за достатъчен, така че дружеството майка да може да бъде подведено под отговорност за неправомерното поведение на дъщерното дружество. Съгласно съдебната практика било абсолютно необходимо дружеството майка да е било постоянно информирано за действията на картела и съответно да е имало възможност подробно да се осведомява за ограничителните практики на дъщерното дружество. Жалбоподателят обаче изобщо не информирал Dimon за изкупната си политика и още по-малко за укоримите практики.

90 Комисията смята, че първото правно основание трябва да бъде отхвърлено като неоснователно в първата си част.

91 На първо място, Комисията изтъква редица съображения във връзка с понятието за предприятие в конкурентното право и с условията, при които дружеството майка може да носи отговорност за неправомерното поведение на дъщерното му дружество. По втория въпрос тя се позовава на Решение по дело AEG-Telefunken/Комисия, точка 29 по-горе, и посочва, че е необходимо не само дружеството майка да може да упражнява решаващо влияние върху поведението на дъщерното дружество, но и действително да е упражнило такова влияние.

92 Що се отнася по-конкретно до второто от условията, посочени в точка 91 по-горе, Комисията оспорва твърдението, че това условие предполага дружеството майка да е давало указания на дъщерното си дружество да наруши член 81 ЕО. Тя твърди, че съгласно постоянната съдебна практика това условие е изпълнено в случаите, в които дъщерното дружество не определя самостоятелно поведението си на пазара, като не е необходимо да се установява конкретна връзка със съответното нарушение.

93 Според Комисията белег за наличието на действителен контрол върху политиката на дъщерното дружество е обстоятелството, че дружеството майка има представител в управителния съвет на това дъщерно дружество. Тя добавя, че дадено дъщерно дружество по-трудно може да бъде самостоятелно, когато осъществява дейност на същия или тясно свързан с него пазар като своето дружество майка. Освен по тези общи белези, от някои конкретни обстоятелства също можело да се установи, че дружеството майка участва в търговската политика на своето дъщерно дружество или че използва механизми, които му дават възможност да надзирава дейността му.

94 Комисията добавя, че когато дъщерното дружество се притежава изцяло от дружеството майка, съгласно съдебната практика се презумира, че последното е използвало възможността си да упражнява влияние върху поведението на това дъщерно дружество. Дружеството майка може да обори тази презумпция, като представи доказателства, от които да е видно, че в действителност въпросното дъщерно дружество действа самостоятелно на пазара.

95 На второ място, Комисията напомня съображенията, поради които в обжалваното решение приема, че Dimon носи отговорност за извършеното от жалбоподателя нарушение.

96 Първо, Комисията посочва, че след втората половина на 1997 г. посредством участието си в Intabex Dimon притежава целия капитал на дружеството на жалбоподателя, поради което може да се презумира, че действително упражнява решаващо влияние върху поведението му.

97 Второ, Комисията твърди, че тази презумпция се потвърждава и от други обстоятелства по преписката. В това отношение Комисията най-напред отбелязва, че изкупуването и продажбата на тютюн формират основната част от дейностите на групата Dimon, че от 1999 г. нататък Dimon изкупува голяма част от преработения от жалбоподателя тютюн и че Dimon е сключило със Cetarsa и Deltafina редица договори съответно за изпълнение на някои преработвателни дейности и за продажба на тютюна на жалбоподателя. По-нататък Комисията посочва, че жалбоподателят е изготвял „отчети за дейността“ и „полеви отчети“, които описват подробно дейностите му, и по-специално сключените между преработвателите споразумения и колективните преговори с производителите. Тя подчертава, че г-н T. е получавал копия от тези отчети като член на управителния съвет на дружеството на жалбоподателя и на други дружества от групата Dimon, тоест като посредник, действащ от името на Dimon. Накрая, Комисията посочва споменатите в съображение 379 от обжалваното решение писма, като в частност отбелязва, че някои от тях се отнасят до разглежданите ограничителни практики и са адресирани до г-н T. или до г-н S., които са действали от името на Dimon, а други се отнасят до договорите за преработка, съответно за продажба на тютюн, които Dimon е сключило със Cetarsa и Deltafina.

98 Трето, Комисията изтъква, че в отговора си на изложението на възраженията нито жалбоподателят, нито Dimon оборват презумпцията, посочена в точка 94 по-горе. Според нея, въпреки че жалбоподателят има собствено местно управление, това обстоятелство само по себе си не е достатъчно, за да се установи, че той е действал самостоятелно, а и договорът за управление предвижда, че

г-н B. е длъжен да следва „механизмите“ и „процедурите“, определени от управителния съвет на дружеството на жалбоподателя.

б) Съображения на Общия съд

99 Следва да се припомни, че правото на конкуренцията се отнася до дейността на предприятията (Решение на Съда от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точка 59) и че понятието за предприятие обхваща всеки субект, който извършва икономическа дейност, независимо от неговия правен статут и начин на финансиране (Решение на Съда от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точка 112).

100 В съдебната практика се уточнява също, че в този контекст понятието за предприятие трябва да бъде схващано като обозначаващо една стопанска единица, макар и от юридическа гледна точка тази стопанска единица да е съставена от няколко физически или юридически лица (Решение на Съда от 14 декември 2006 г. по дело Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio, C-217/05, Recueil, стр. I-11987, точка 40 и Решение на Общия съд от 15 септември 2005 г. по дело DaimlerChrysler/Комисия, T-325/01, Recueil, стр. II-3319, точка 85).

101 Когато подобен стопански субект нарушава правилата на конкуренция, съгласно принципа на личната отговорност същият следва да отговаря за това нарушение (вж. в този смисъл Решение на Съда от 8 юли 1999 г. по дело Комисия/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Recueil, стр. I-4125, точка 145, Решение на Съда от 16 ноември 2000 г. по дело Cascades/Комисия, C-279/98 P, Recueil, стр. I-9693, точка 78 и Решение на Съда от 11 декември 2007 г. по дело ETI и др., C-280/06, Сборник, стр. I-10893, точка 39).

102 Що се отнася до въпроса при какви обстоятелства определено юридическо лице, което не е извършител на нарушението, все пак подлежи на санкциониране, от постоянната съдебна практика произтича, че дружеството майка може да носи отговорност за поведението на дъщерното дружество по-конкретно когато това дъщерно дружество, макар и да има отделна правосубектност, не определя по самостоятелен начин своето поведение на пазара, а изпълнява главно указанията, които са му дадени от дружеството майка (Решение на Съда по дело Imperial Chemical Industries/Комисия, точка 29 по-горе, точки 132 и 133, Решение на Съда от 14 юли 1972 г. по дело Geigy/Комисия, 52/69, Recueil, стр. 787, точка 44 и Решение на Съда от 21 февруари 1973 г. по дело Europemballage и Continental Can/Комисия, 6/72, Recueil, стр. 215, точка 15), в частност поради икономическите, организационните и юридическите връзки между тези два правни субекта (вж. по аналогия Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 99 по-горе, точка 117 и Решение по дело ETI и др., точка 101 по-горе, точка 49).

103 Всъщност в подобна ситуация дружеството майка и неговото дъщерно дружество са част от една и съща стопанска единица и следователно са едно-единствено предприятие по смисъла на съдебната практика, спомената в точки 99 и 100 по-горе. Следователно не свързаното с нарушението отношение на подбудителство между дружеството майка и неговото дъщерно дружество, нито — на по-силно основание — участието на първото в споменатото нарушение, а фактът, че те представляват едно-единствено предприятие по смисъла на член 81 ЕО, позволява на Комисията да адресира до дружеството майка решение за налагане на глоби (Решение на Общия съд от 12 декември 2007 г. по дело Akzo Nobel и др./Комисия, T-112/05, Сборник, стр. II-5049, точка 58).

104 От съдебната практика следва също, че Комисията не може просто да установи, че дружеството майка може да упражнява решаващо влияние върху поведението на своето дъщерно дружество, а трябва и да провери дали действително е упражнено такова влияние (вж. в този смисъл Решение по дело Imperial Chemical Industries/Комисия, точка 29 по-горе, точка 137 и Решение по дело AEG-Telefunken/Комисия, точка 29 по-горе, точка 50).

105 В особения случай, когато дружество майка притежава изцяло капитала на свое дъщерно дружество, което е нарушило правилата на конкуренция, от една страна, това дружество майка може да упражнява решаващо влияние

върху поведението на дъщерното дружество (вж. в този смисъл Решение по дело Imperial Chemical Industries/Комисия, точка 27 по-горе, точки 136 и 137) и от друга страна, съществува оборима презумпция, според която посоченото дружество майка действително упражнява решаващо влияние върху поведението на своето дъщерно дружество (вж. в този смисъл Решение по дело AEG-Telefunken/Комисия, точка 29 по-горе, точка 50 и Решение по дело PVC II, точка 29 по-горе, точки 961 и 984).

106 При тези обстоятелства е достатъчно Комисията да докаже, че целият капитал на дадено дъщерно дружество е собственост на неговото дружество майка, за да се презумира, че последното упражнява решаващо влияние върху търговската политика на това дъщерно дружество. Поради това Комисията ще може да приеме, че дружеството майка трябва да носи солидарна отговорност за заплащането на наложената на неговото дъщерно дружество глоба, освен ако това дружество майка, в чиято тежест е да обори тази презумпция, не представи достатъчно доказателства, въз основа на които да се установи, че неговото дъщерно дружество има самостоятелно поведение на пазара (вж. в този смисъл Решение по дело Stora Kopparbergs Bergslags/Комисия, точка 29 по-горе, точка 29).

107 Макар наистина в точки 28 и 29 от Решение по дело Stora Kopparbergs Bergslags/Комисия, точка 29 по-горе, Съдът да посочва не само притежаването на 100 % от капитала на дъщерното дружество, но и други обстоятелства като неоспорването на факта на упражняването на влияние от страна на дружеството майка върху търговската политика на дъщерното му дружество и общото представителство на двете дружества в хода на административното производство, все пак Съдът посочва тези обстоятелства с единствената цел да изложи всички факти, на които Общият съд основава съображенията си, а не с цел да въведе условие за прилагане на споменатата в точка 105 по-горе презумпция, а именно условие за представянето на допълнителни доказателства за действителното упражняване на влияние от страна на дружеството майка (Решение на Общия съд от 8 октомври 2008 г. по дело Schunk и Schunk Kohlenstoff-Technik/Комисия, T-69/04, Сборник, стр. II-2567, точка 57).

108 Накрая, следва да се уточни, че презумпцията, изведена от притежаването на целия капитал, може да се приложи не само в случаи, когато е налице пряка връзка между дружеството майка и неговото дъщерно дружество, но и в случаи като настоящия, когато тази връзка е непряка, опосредена от междинно дъщерно дружество.

109 Освен това следва да се напомни, че съгласно член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 Комисията може с решение да наложи глоби на предприятията, нарушили член 81, параграф 1 ЕО, като глобите не могат да надвишават 10 % от оборота от предходната стопанска година на всяко от предприятията, участвали в нарушенията. Същата е и разпоредбата на член 15, параграф 2 от Регламент № 17.

110 Съгласно постоянната съдебна практика относно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 посоченият в тези разпоредби оборот е целият оборот на съответното предприятие (Решение на Съда от 7 юни 1983 г. по дело Musique Diffusion française и др./Комисия, 100/80-103/80, Recueil, стр. 1825, точка 119, Решение на Общия съд от 29 април 2004 г. по дело Tokai Carbon и др./Комисия, T-236/01, T-239/01, T-244/01-T-246/01, T-251/01 и T-252/01, Recueil, стр. II-1181, точка 367 и Решение на Общия съд от 8 юли 2004 г. по дело JFE Engineering и др./Комисия, T-67/00, T-68/00, T-71/00 и T-78/00, Recueil, стр. II-2501, точка 533), тоест на предприятието, което отговаря за нарушението и съответно е било подведено под отговорност (Решение на Общия съд от 20 март 2002 г. по дело ABB Asea Brown Boveri/Комисия, T-31/99, Recueil, стр. II-1881, точка 181 и Решение на Общия съд от 4 юли 2006 г. по дело Hoek Loos/Комисия, T-304/02, Recueil, стр. II-1887, точка 116).

111 Използваното в член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 понятие „предходна стопанска година“ пък трябва да се разбира като обозначаващо стопанската година, която предхожда приемането на решението на Комисията, освен в особените случаи, в които оборотът за тази стопанска година не е полезен показател за действителното икономическо положение на съответното предприятие и за подходящия размер на глобата, която следва да му се наложи (вж. в този смисъл Решение на Съда от 7 юни 2007 г. по дело Britannia Alloys & Chemicals/Комисия, C-76/06 P, Сборник, стр. I-4405, точки 25, 29 и 30), което обаче в случая не е така.

112 Оттук следва, че във връзка с тази част от първото правно основание трябва да се прецени дали Комисията основателно е приела, че в случая съответното предприятие се състои от жалбоподателя и от дружеството, което оглавява

групата, към която принадлежи жалбоподателят, а именно Dimon. Ако отговорът е утвърдителен, предвид напомнените в точки 109—111 по-горе принципи ще трябва да се приеме, че в съображения 442 и 446 от обжалваното решение Комисията правилно е изчислила гореспоменатия таван от 10 % от оборота спрямо консолидирания оборот на Dimon за 2003 г.

113 За да се отговори на този въпрос, следва най-напред да се определи какви критерии е използвала Комисията в обжалваното решение, за да приеме, че дружеството майка носи отговорност за извършеното от дъщерното му дружество нарушение, както и дали тези критерии са съобразени с установените в съдебната практика принципи в тази област, а след това следва да се провери дали Комисията правилно е приложила тези критерии, за да заключи, че жалбоподателят и Dimon съставляват един стопански субект.

По критериите, които е използвала Комисията в обжалваното решение, за да подведе дружеството майка под отговорност за извършеното от дъщерното дружество нарушение

114 От обжалваното решение е видно, че за да подведе дружеството майка под отговорност за извършеното от негово дъщерно дружество нарушение и следователно да го посочи заедно с въпросното дъщерно дружество сред адресатите на това решение и да приеме, че то носи солидарна отговорност за заплащането на наложената на посоченото дъщерно дружество глоба, Комисията е възприела следния подход.

115 Комисията изхожда от схващането, че такова подвеждане под отговорност е възможно, когато дружеството майка и неговото дъщерно дружество са част от една и съща стопанска единица и следователно са едно-единствено предприятие по смисъла на член 81 ЕО (вж. съображение 374 от обжалваното решение).

116 Основното обстоятелство, на което се позовава Комисията, за да докаже, че дружеството майка и неговото дъщерно дружество се намират в такова положение, е, че последното няма самостоятелно поведение на пазара (вж. съображение 371 от обжалваното решение), като липсата на самостоятелност се дължи на упражняваното от дружеството майка „решаващо влияние“ върху поведението на дъщерното дружество (вж. съображения 18, 372, 373, 378, 380, 381, 383, 391, 392, 397, 399, 400, 422 и 441 от обжалваното решение).

117 В това отношение Комисията счита, че не може просто да констатира, че дружеството майка е имало възможност да упражнява решаващо влияние върху поведението на своето дъщерно дружество, а трябва да докаже, че действително е упражнено такова влияние (вж. по-специално съображения 18, 376, 384, 391, 392, 397, 399 и 400 от обжалваното решение).

118 Така от съображение 384 от обжалваното решение следва, че ако Комисията е преценила, че Sepi не може да носи отговорност за нарушението, извършено от Cetarsa, в което то все пак притежава почти 80 % от капитала, то това се дължи на факта, че преписката не съдържа никакви данни, въз основа на които да се приеме, че последното не е определяло самостоятелно поведението си на пазара.

119 Също така от съображение 18 от обжалваното решение следва, че причината, поради която Комисията е счела, че нито Universal, нито изцяло притежаваното от него дъщерно дружество Universal Leaf са отговорни за неправомерното поведение на Taes — дъщерно дружество на Universal Leaf, в което същото притежава 90 % от капитала, е, че тя не е разполагала с достатъчно доказателства за това, че тези дружества действително са упражнявали решаващо влияние върху Taes.

120 Целта на Комисията е била да приложи същите тези принципи към случая на дружествата майки на WWTE, що се отнася до периода преди май 1998 г. Поради това най-напред тя се опитва да докаже, че тези дружества майки са

упражнявали съвместен контрол върху WWTE заедно с председателя на управителния съвет на това дружество и двама членове на неговото семейство, като по този начин показва, че те били в състояние да упражняват решаващо влияние върху поведението на това дружество (вж. съображения 388—391 от обжалваното решение). След това въз основа на редица обстоятелства, посочени в съображение 391 от обжалваното решение, Комисията се стреми да докаже, че посочените дружества майки действително са упражнявали такова влияние върху поведението на WWTE (вж. съображения 391, 392 и 400 от обжалваното решение).

121 Освен това Комисията отбелязва, че според съдебната практика в особения случай, когато дружеството майка притежава целия капитал на своето дъщерно дружество, може да се презумира, че първото действително упражнява решаващо влияние върху поведението на второто (вж. съображение 372 от обжалваното решение).

122 В настоящия случай обаче, за да подведе дружества майки, които се намират в такова положение, под отговорност за извършеното от тяхното дъщерно дружество нарушение, Комисията решава не просто да приложи тази презумпция, но и да посочи фактически обстоятелства, въз основа на които да докаже, че тези дружества майки действително са упражнявали решаващо влияние върху своето дъщерно дружество, и така да потвърди посочената презумпция (вж. по-специално съображения 372, 375, 376 и 378 от обжалваното решение).

123 Така от съображение 18 от обжалваното решение ясно личи, че ако Комисията не е счела, че крайното и междинното дружество майка на Deltafina, а именно Universal и Universal Leaf, са отговорни за неправомерното поведение на своето дъщерно дружество, макар те изцяло да го контролират, то това се дължи на обстоятелството, че тя не е разполагала с достатъчно доказателства за това, че тези дружества действително са упражнявали решаващо влияние върху въпросното дъщерно дружество. Именно в този смисъл следва да се разбира съображение 376 от обжалваното решение, въпреки че текстът му е донякъде двусмислен. По-конкретно, макар наистина в това съображение Комисията да заявява, че в преписката „няма данни Universal […] и Universal Leaf действително да са

участвали в разглежданите в [обжалваното решение] деяния“, все пак, тълкувано във връзка със съображение 18 от това решение и поставено в контекста на същото, изявлението ѝ не може да се разбира в смисъл, че причината, поради която Комисията не е подвела под отговорност тези две дружества майки (или което и да било друго дружество майка), е, че те не са участвали в нарушението.

124 Освен това от съображение 18 от обжалваното решение също толкова ясно личи, че причината, поради която Комисията не е подвела Intabex под отговорност за неправомерното поведение на жалбоподателя, макар Intabex да го контролира изцяло, е липсата на достатъчно доказателства за това, че първото дружество действително е упражнявало решаващо влияние върху второто, тъй като участието му в него е било чисто финансово (вж. също съображение 376 от обжалваното решение).

125 За сметка на това именно поради наличието на такива доказателства за периода след май 1998 г. по отношение на дружествата майки на WWTE и поради обстоятелството, че първите притежават изцяло капитала на второто (освен в продължение на не повече от няколко месеца, когато притежават почти целия капитал), Комисията подвежда тези дружества майки под отговорност за нарушението (вж. по-специално съображения 375, 393, 396 и 398 от обжалваното решение).

126 Намерението на Комисията е било да следва същия подход в случая на Dimon. Така, за да приеме, че то трябва да носи отговорност за неправомерното поведение на жалбоподателя след втората половина на 1997 г., тя не просто прилага презумпцията, произтичаща от факта, че от този момент то притежава изцяло капитала на дружеството на жалбоподателя (вж. съображения 375, 377 и 378 от обжалваното решение), но също така взема предвид и някои допълнителни обстоятелства, от които било видно, че то действително е упражнявало решаващо влияние върху поведението на същото това дружество (вж. съображения 375 и 378—380 от обжалваното решение).

127 Този извод следва по-специално от второто изречение в съображение 378 от обжалваното решение, въпреки че в него се посочва, че тези допълнителни обстоятелства сочат, че Dimon „е можело“ да упражнява подобно влияние (вж. точка 33 по-горе). Вярно е, както и Комисията признава в отговора си на един от писмените въпроси на Общия съд, че това изречение е можело да бъде „формулирано по-ясно“. Все пак, тълкувано във връзка със съображения 372 и 377 от обжалваното решение и с първото изречение в съображение 378 от това решение, то може да се разбира само в смисъла, посочен в точка 126 по-горе.

128 Накрая, Комисията проверява основателността на доводите, които съответните дъщерни дружества (и/или техните дружества майки) изтъкват в отговора си на изложението на възраженията с цел да докажат самостоятелното си поведение на пазара (вж. по-специално съображения 381 и 399 от обжалваното решение). Тя отхвърля доводите на Dimon като неубедителни, в частност защото „фактът на местното управление на испанското му дъщерно дружество не изключва възможността Dimon да е упражнявало решаващо влияние върху това дъщерно дружество“ (съображение 381 от обжалваното решение).

129 Трябва да се уточни, че Комисията е възприела метода, изложен в точки 115—117, 121 и 122 по-горе, не само по отношение на крайните дружества майки, но и по отношение на междинните дружества майки, както личи — що се отнася до последните — от случаите на Universal Leaf, Intabex, SCTC и TCLT.

130 Следва да се добави, че този метод — без да се засяга въпросът дали е приложен правилно в случая на жалбоподателя (въпрос, който ще бъде разгледан по-долу) — напълно съответства на установените от съдебната практика в тази област принципи, така както са припомнени в точки 99—108 по-горе.

131 Разбира се, що се отнася до особения случай, когато дружеството майка притежава изцяло капитала на свое дъщерно дружество, което е нарушило правилата на конкуренцията, Комисията не само е приложила установената от съдебната практика презумпция (вж. точки 105 и 106 по-горе), за да докаже, че първото дружество действително е упражнявало решаващо влияние върху търговската политика на второто, но освен това е взела предвид други фактически обстоятелства, които да потвърдят упражняването на такова влияние. В съдебното заседание Комисията отбеляза по този въпрос, че предвид приложимата съдебна практика към момента на приемането на обжалваното решение е предпочела да подходи предпазливо.

132 Действайки по този начин обаче, Комисията само увеличава необходимата степен на доказване, за да приеме за установено, че е изпълнено условието за действително упражняване на решаващо влияние, като същевременно напълно зачита основното понятие за стопанска единица, което стои в основата на цялата съдебна практика относно отговорността на юридическите лица, които съставляват едно и също предприятие, за извършените нарушения.

133 Следва да се посочи, че когато по дело, което се отнася до нарушение, в което участват няколко различни предприятия, Комисията възприема, в установените от съдебната практика рамки, определен метод, за да прецени дали следва да търси отговорност както от фактически извършилите нарушението дъщерни дружества, така и от техните дружества майки, тя трябва, освен ако не са налице особени обстоятелства, да приложи за тази цел едни и същи критерии по отношение на всички тези предприятия. Всъщност Комисията е длъжна да спазва принципа на равно третиране, който според постоянната съдебна практика изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (вж. по-специално Решение на Съда от 13 декември 1984 г. по дело Sermide, 106/83, Recueil, стр. 4209, точка 28 и Решение на Общия съд от 14 май 1998 г. по дело BPB de Eendracht/Комисия, T-311/94, Recueil, стр. II-1129, точка 309). Впрочем следва да се отбележи, че Комисията споделя тази гледна точка, когато в съображение 384 от обжалваното решение посочва, че „макар да е възможно конкретните обстоятелства, които могат да [я] накарат […] да подведе дадено дружество майка под отговорност за поведението на дъщерното му дружество, да са различни във всеки отделен случай, принципът за недопускане

на дискриминация не е нарушен, щом като принципите относно отговорността са последователно приложени“.

По въпроса дали жалбоподателят и Dimon представляват един-единствен стопански субект

134 Следва да се провери дали Комисията правилно е приложила посочените в точки 115—117, 121 и 122 по-горе критерии, за да стигне до извода, че след втората половина на 1997 г. жалбоподателят и Dimon представляват един-единствен стопански субект и че следователно трябва да носят солидарна отговорност за нарушението и за заплащането на глобата и да бъдат сред адресатите на обжалваното решение.

135 Безспорно е, че в периода от 18 ноември 1997 г. до датата на приемането на обжалваното решение Dimon притежава посредством участието си в Intabex целия капитал на дружеството на жалбоподателя. Ето защо е неоспоримо, че през целия този период Dimon е можело да упражнява решаващо влияние върху поведението на жалбоподателя (вж. точка 105 по-горе).

136 Затова следва да се провери дали за същия период е изпълнено и условието Dimon действително да е упражнявало такова решаващо влияние, както твърди Комисията.

137 В това отношение следва да се припомни, че що се отнася до дъщерните дружества, които се контролират изцяло от техните дружества майки, в обжалваното решение Комисията не просто е приложила посочената в точки 105, 106 и 121 по-горе презумпция, за да подведе въпросните дружества под отговорност за извършеното от техните дъщерни дружества нарушение, а е взела предвид и допълнителни обстоятелства, които сочат, че действително е упражнено решаващо влияние (вж. точки 122—127 по-горе).

138 Следователно трябва да се провери дали въз основа на изложените в обжалваното решение обстоятелства извън това, че Dimon притежава целия капитал на дружеството на жалбоподателя, Комисията надлежно е установила, че през разглеждания период Dimon действително е упражнявало решаващо влияние върху поведението на жалбоподателя. Тези обстоятелства са посочени в съображение 379 от обжалваното решение, както и в бележки под линия 303—305 от това решение. По същество това са различните отчети и писма на жалбоподателя, които според Комисията са били предназначени за Dimon.

139 Ако това е така, следва да се провери дали твърденията на жалбоподателя, изложени в точка 84 по-горе, оборват този извод.

— Относно „отчетите за дейността“ и „полевите отчети“

140 Комисията посочва редица съставени от жалбоподателя „отчети за дейността“ и „полеви отчети“, като в частност отбелязва, че в тях често се споменават разглежданите незаконни практики. Тези отчети, общо 14 на брой и обхващащи периода от декември 1998 г. до май 2001 г., са изброени в бележка под линия 303 от обжалваното решение.

141 Най-напред следва да се отбележи, че посочените отчети съдържат подробна информация не само за различни аспекти от търговската дейност на жалбоподателя, например за хода на кампаниите за изкупуване на суров тютюн (закупени количества, изкупна цена и т.н.), за преработените количества суров тютюн и за сключените със Cetarsa договори за първична манипулация на част от тютюна, за промените в нормативната уредба в тютюневия сектор и за срещите в рамките на Anetab и със земеделските профсъюзи и обединенията на производители, но и — както се подчертава в съображение 379 от обжалваното решение — за разглежданите незаконни практики.

142 По-нататък, следва да се констатира, че видно от преписката, отчетите са били изготвяни от г-н B. и според данните на самия жалбоподател са били адресирани до членовете на управителния му съвет.

143 По този въпрос трябва да се отбележи, че в същия ден, в който придобива всички акции в дружеството на жалбоподателя, Dimon — действайки посредством изцяло притежаваното си дъщерно дружество Intabex, което има чисто финансово участие в дружеството на жалбоподателя — заменя трима от четиримата членове на управителния съвет и назначава в него две лица (г-н G. и г-н T.), които вече са заемали длъжности в други дружества от групата Dimon. Така, към онзи момент г-н G. е бил и изпълнителен директор на Compañia de Filipinas, SA, дъщерно дружество на Intabex със седалище в Испания и дейност в областта на производството на черен тютюн, а г-н T. е бил освен това служител на Dimon International Services и член на управителния съвет на това дружество (до август 1998 г.).

144 При това положение следва особено да се подчертае значението на функциите, изпълнявани от г-н T. в групата Dimon. Всъщност освен че е бил член на управителния съвет на дружеството на жалбоподателя през целия период на нарушението и член на управителния съвет на Dimon International Services до август 1998 г., г-н T. е бил и в управителния съвет на две други дружества от групата Dimon, а именно Intabex Holding Worldwide, SA (от 1998 г. до 1999 г.) и LRH Travel Ltd (до ноември 2000 г.). Освен това, както посочва жалбоподателят в отговора си на изложението на възраженията, на това лице е била възложена задачата „да гарантира ефикасното интегриране на групата Intabex в групата

Dimon“. Към това се добавя фактът, че както ще бъде обяснено по-подробно в точка 160 по-нататък, множество приложени към преписката писма сочат, че жалбоподателят се е консултирал с г-н Т. във връзка с търговската си дейност или е искал от него предварително разрешение за вземането на някои важни решения. Предвид тези обстоятелства Комисията основателно приема, че г-н Т. е действал от името на дружеството, което оглавява групата Dimon, а именно Dimon, и е играел ролята на посредник между последното и жалбоподателя. Този извод не може да бъде опроверган с обстоятелството, че между г-н Т. и Dimon възниква спор, поради което през август 1998 г. Dimon го освобождава от длъжността член на управителния съвет на Dimon International Services. Всъщност след тази дата г-н Т. не само остава служител на това дружество, но и запазва длъжността си в управителния съвет на дружеството на жалбоподателя, на Intabex Holding Worldwide и на LRH Travel.

145 Изложените в точки 142—144 по-горе обстоятелства сочат, че чрез назначените от него членове на управителния съвет на дружеството на жалбоподателя, и в частност чрез г-н Т., Dimon е упражнявало надзор върху дейността на това дружество и е следяло тази дейност да се развива съобразно търговската политика на групата Dimon. Следователно, въпреки че формално „отчетите за дейността“ и „полевите отчети“ са били изпращани на посочените членове, а не пряко на самото Dimon, Комисията основателно приема в съображение 380 от обжалваното решение, че това дружество е било информирано за съдържанието на отчетите, и в частност за разглежданите незаконни практики. Тази констатация намира подкрепа и в обстоятелството, посочено в съображение 379 от обжалваното решение, че въпросните отчети редовно са били превеждани от испански на английски език, който е работният език за Dimon.

146 Накрая, трябва да се отбележи установеният факт, че Dimon, което несъмнено е можело да упражнява решаващо влияние върху поведението на жалбоподателя (вж. точки 105 и 135 по-горе), изобщо не се е противопоставило на незаконните

практики, за които е знаело, нито е взело мерки по отношение на дъщерното си дружество, за да го накара да прекрати участието си в нарушението, и то въпреки риска от налагането на санкции или от предявяването на искове за обезщетение от страна на трети лица, на който е изложено поради това си поведение (вж. също съображение 382 от обжалваното решение). Поради това Комисията е имала основание да заключи, че Dimon мълчаливо е одобрило участието в нарушението, и да приеме, че този подход е допълнителен признак за упражняването на решаващо влияние върху поведението на дъщерното му дружество.

— Относно писмата между жалбоподателя и Dimon

147 Комисията се основава и на известен брой писма, обменени според нея между жалбоподателя и Dimon, като посочва, че в някои от тях се споменават разглежданите незаконни практики, други се отнасят до договорите за преработка, съответно за продажба на преработения тютюн, които Dimon е сключило със Cetarsa и Deltafina, а трети са свързани по-общо с условията за изкупуване на суров тютюн и приложимата в Испания нормативна уредба.

148 Що се отнася до писмата от първата от споменатите в точка 147 по-горе категории, в съображение 379 от обжалваното решение Комисията дава примери, като отпраща към съображения 168 и 179 и към бележки под линия 217 и 229 от това решение.

149 В това отношение трябва най-напред да се констатира, че в тези писма наистина се споменават разглежданите незаконни практики.

150 Всъщност, противно на твърденията на жалбоподателя, посоченият в съображение 168 от обжалваното решение факс от 14 декември 1998 г. от г-н B. до г-н D. (в Dimon International, дъщерно дружество на групата Dimon, установено в Съединените щати) не се е отнасял единствено до сключения с Deltafina договор за продажба на преработен тютюн, но и до въпросните практики. Това ясно личи от третия абзац от факса, в който г-н B. посочва следното:

„Ще Ви информирам веднага щом получа цените на четирите дружества. Мога обаче още отсега да Ви кажа, че проблемите, които по време на посещението ни в Испания изглеждаха така сериозни, всъщност отпаднаха, защото всички дружества се спряха на уговорената цена от 87 [испански песети (ESP)] (с точност до 2 или 3 ESP) [за килограм], и това са официалните цени, въпреки че предполагаме, че и Cetarsa като нас е превеждало други суми на производителите."

151 В съображение 179 от обжалваното решение се посочва един доклад на г-н B. с дата 5 май 1998 г., който е предназначен за г-н T. и копие от който г-н B. изпраща предишния ден по факса до останалите двама членове на управителния съвет на дружеството на жалбоподателя. Следва да се констатира, че в този доклад, в който се описва ходът на кампанията по изкупуване на тютюн през 1998 г., се посочва и че „[жалбоподателят] съществено допринася за постигането на споразумение между предприятията с цел избягването на ценовата война от [предходната] година", че „цените са договорени с профсъюзите и с [обединенията на тютюнопроизводителите]", че „за първи път […] бе избегната войната между предприятията и всяко получи възможност да закупи количествата, които търсеше", и че „преговорите с [тези обединения] бяха трудни, но всички предприятия поддържаха позициите си открито и в дух на сътрудничество". В същия доклад се посочва, че жалбоподателят и WWTE се ангажират да закупят същите количества тютюн като предходната година и че преработвателите са се споразумели да платят авансово на обединенията на производителите по 35 ESP/kg за сорт „Вирджиния" и по 45 ESP/kg за сортовете „Бърлей". Накрая, в доклада се отбелязва „нуждата в бъдеще от други споразумения между преработвателите".

Предвид тези обстоятелства е неоспоримо, че разглежданите незаконни практики са споменати в доклада от 5 май 1998 г.

152 Същото се отнася и за електронното съобщение от г-н B. до г-н S. от 30 октомври 2000 г., посочено в бележка под линия 217 от обжалваното решение. Всъщност в това съобщение г-н B. първо напомня, че на срещата в рамките на Anetab преработвателите са обсъждали исканията на обединенията и профсъюзите на производителите за увеличаване на цените и единодушно са решили да не се съгласяват. По-нататък той посочва, че на една от срещите с тези обединения и профсъюзи преработвателите са изложили позицията си и ясно са заявили, че отхвърлят направените искания за 20 % увеличение.

153 Що се отнася до електронното съобщение от г-н B. до г-н S. от 9 май 2001 г., посочено в бележка под линия 229 от обжалваното решение, в него се отбелязва, че преработвателите са провели срещи в централата на Anetab, „за да се подготвят за обсъжданията с производителите относно цените“, и в този смисъл ясно е упоменат фактът, че преработвателите са се договаряли относно изкупните цени за суровия тютюн.

154 По-нататък, както за посочените по-горе „отчети за дейността“ и „полеви отчети“, така и тук трябва да се приеме, че Комисията основателно приема в съображение 380 от обжалваното решение, че Dimon е било информирано за съдържанието на документите, посочени в точки 150—153 по-горе, и съответно за разглежданите незаконни практики, въпреки че формално тези документи не са му били изпращани.

155 Така, що се отнася до доклада от 5 май 1998 г., който г-н B. изпраща на г-н T. (вж. точка 151 по-горе), в точка 144 по-горе вече беше пояснено, че г-н T. е действал от името на Dimon и е играел роля на посредник между това дружество и жалбоподателя. Що се отнася до изпратения на Dimon International факс от 14 декември 1998 г. (вж. точка 150 по-горе), достатъчно е да се отбележи, че в репликата си самият жалбоподател посочва, че с този факс е искал да съобщи

някои сведения на „новия си акционер“. Новият акционер е именно Dimon, а не Dimon International.

156 Що се отнася до електронните съобщения от 30 октомври 2000 г. и 9 май 2001 г. (вж. точки 152 и 153 по-горе), те са били изпратени на г-н S. Противно на поддържаното от жалбоподателя, г-н S. не е обикновен служител на Dimon International Services, а е заемал висока длъжност в групата Dimon, поради което Комисията е имала основание да смята, че той, както и г-н T., е действал от името на дружеството, което оглавява групата, а именно Dimon. Всъщност в отговора си от 18 март 2002 г. на изпратеното му от Комисията искане за предоставяне на информация жалбоподателят посочва, че г-н S. заема длъжността „регионален директор за Европа на групата Dimon“. В отговора си на изложението на възраженията и в писмените си становища жалбоподателят също посочва, че от 2000 г. нататък той „заема длъжността координатор за Европа“. Някои данни от електронното съобщение от 9 май 2001 г. и от отговора на г-н S. на това съобщение допълнително потвърждават значението на поста му в групата Dimon. В това съобщение например г-н B. съобщава на г-н S. за срещата си с председателя на управителния съвет на Deltafina по време на общата среща в централата на Anetab, с когото обсъдили два въпроса, които той окачествява като „много важни“, и го уведомява, че председателят на управителния съвет на Deltafina ще се свърже с него възможно най-бързо, за да постигнат съгласие по тези въпроси. В електронно съобщение от същия ден г-н S. отговаря на г-н B., че малко преди това е говорил с председателя на управителния съвет на Deltafina и са се уговорили да се срещнат в най-кратък срок. Той също така уведомява г-н B., че е съгласен с предложенията му по упоменатите въпроси.

157 Накрая, след като Dimon изобщо не предприема действия във връзка с участието на жалбоподателя в нарушението, въпреки че е знаело за него, Комисията е имала основание да заключи, че то мълчаливо е одобрило неправомерното поведение на дъщерното дружество, и да приеме, че това е допълнителен признак за упражняването на решаващо влияние върху поведението на дъщерното дружество (вж. точка 146 по-горе).

158 Що се отнася до писмата от втората от споменатите в точка 147 по-горе категории, те са посочени в бележка под линия 304 от обжалваното решение. Става дума най-вече за факсове и електронни съобщения между г-н B., от една страна, и г-н T. или г-н S., от друга. По изложените в точки 144 и 156 по-горе съображения последните лица следва да се считат за действали от името на Dimon.

159 Някои от тези писма се отнасят до един договор, сключен през септември 1998 г. и предоговорен през 2001 г., с който някои от дейностите на жалбоподателя по преработката на тютюна са възложени на Cetarsa като външен изпълнител. От посочените писма ясно личи, че този договор е сключен от г-н B. от името и за сметка на Dimon и че чрез г-н T. и г-н S. това дружество действително е упражнявало решаващо влияние върху преговорите по този договор.

160 Във факс от 9 септември 1998 г. до г-н T. например г–н B. посочва, че неотдавна е провел няколко срещи със Cetarsa, за да се опита да намери решение по „неуредените въпроси на Dimon“, и изрично пита г-н T. дали одобрява някои от договорните условия, упоменати в изпратения заедно с факса протокол от една от тези срещи. Трябва да се подчертае, че във въпросния протокол г-н B. изрично е посочен като представител на Dimon. В същия смисъл следва да се отбележи, че във факс от 14 септември 1998 г. г-н B. уведомява г-н T., че „съобразно указанията [му]“ отново се е срещнал със Cetarsa и са внесени измененията в бъдещия им договор, за които преди това е взел съгласието на г-н T. Във факс от 15 септември 1998 г. г-н B. уведомява г-н T., че е предоставил на Cetarsa предложението за изменение, което той му е дал предишния ден, и че това дружество преработвател е направило насрещно предложение. Г-н B. пита г-н T. дали може да го приеме. Накрая следва да се отбележи, че в окончателния вариант на сключения със Cetarsa договор, който г-н B. изпраща на г-н T. с факс от 18 септември 1998 г., Dimon изрично е посочено като една от двете страни по договора, а г-н B. — като негов представител.

161 Наред с това следва да се посочи, че в електронно съобщение от 3 април 2001 г. г-н B. уведомява г-н S. за хода на споменатите в точка 160 по-горе преговори по договора, като изразява опасения, че Cetarsa ще наложи на Dimon същите условия, за които се е споразумяло с председателя на управителния съвет на Deltafina г-н M. при успоредно сключения с него договор от името на Universal, и поради това моли г-н S. да се свърже с г-н M. От електронното писмо, с което на следващия ден г-н S. отговаря на г-н B., става ясно, че той наистина се е опитал да се свърже с г-н M.

162 Накрая трябва да се отбележи, че в електронно съобщение от 7 март 2001 г. г-н B. осведомява г-н S. за срещата, която „съгласно уговореното в Камбърли“ (седалището на Dimon International Services в Обединеното кралство) е провел предишния ден с представител на Cetarsa и на която са обсъждали в частност някои аспекти на договора, за който към онзи момент са преговаряли със Cetarsa.

163 Други писма от втората от споменатите в точка 147 по-горе категории се отнасят до договора, съгласно който Deltafina изкупува голяма част от преработения тютюн на жалбоподателя. Например във факс от 14 септември 1998 г. г–н T. иска сведения от г-н B. за някои цени и за други условия по този договор. С факс от същия ден г-н B. изпраща на г-н T. исканите сведения. Освен това във факса от 14 декември 1998 г., посочен в точка 150 по-горе, г–н B. не само споменава разглежданите незаконни практики, но и отговаря на поставения му във връзка с изпълнението на този договор въпрос на г-н D. — член на управителния съвет на Dimon. Накрая, от посоченото в точки 153 и 156 по-горе електронно съобщение от 9 май 2001 г. личи не само че Dimon е било информирано за упоменатите практики, но и че е упражнявало влияние върху търговските отношения между жалбоподателя и Deltafina.

164 Доводът на жалбоподателя, че разгледаните в точки 158—163 по-горе писма нямат никаква връзка с изкупуването на суров тютюн, е ирелевантен. Всъщност самостоятелността на дъщерното дружество спрямо дружеството майка не трябва да се преценява само за дейността му във връзка със стоките, до които

се отнася нарушението. Всъщност, както вече бе посочено в точка 102 по-горе, за да се установи дали дъщерното дружество самостоятелно определя поведението си на пазара, следва да се вземат предвид всички релевантни обстоятелства относно икономическите, организационните и юридическите връзки между дъщерното дружество и дружеството майка, които обстоятелства могат да са различни в отделните случаи и следователно не подлежат на изчерпателно изброяване.

165 Накрая, третият вид писма, посочени в точка 147 по-горе, са изброени в бележка под линия 305 от обжалваното решение.

166 Това са електронни съобщения от г-н B. до г-н S., които се отнасят по-общо до условията за изкупуване на суров тютюн и до приложимата нормативна уредба в Испания, както посочва Комисията в съображение 379 от обжалваното решение. Тези писма са релевантни, доколкото доказват, че чрез г-н S. Dimon е следило отблизо положението на испанския пазар.

— Относно доводите, с които жалбоподателят подкрепя твърдението си, че е действал самостоятелно на пазара

167 Най-напред следва да се отбележи, че съображенията на жалбоподателя до голяма степен се опират на схващането, че за да отговаря за извършеното от дъщерното дружество нарушение, дружеството майка трябва да упражнява решаващо влияние върху дъщерното дружество именно за дейностите, пряко свързани с това нарушение, тоест в случая за изкупуването на суров тютюн. Това схващане е неправилно по изложените в точки 102 и 164 по-горе съображения.

168 В този смисъл твърдението на жалбоподателя, че нито едно дружество от групата Dimon не е упражнявало контрол върху дейността му по изкупуване на суров тютюн, не само че не е вярно, както ще стане ясно по-нататък, но и не е достатъчно, за да се докаже, че жалбоподателят е действал самостоятелно на пазара в периода след придобиването му от Dimon. Същото се отнася и за твърдението му, че не се е консултирал нито с Dimon, нито с друго дружество от групата Dimon във връзка с политиката си по изкупуване на суров тютюн. Тези твърдения са още по-неубедителни, като се има предвид, че видно от разгледаните в точки 158—163 по-горе документи, Dimon — посредством г-н T. или г-н S. — е участвало активно в други аспекти на търговската политика на жалбоподателя, а именно възлагането на някои дейности по преработка на суровия тютюн на външни изпълнители и продажбата на преработения тютюн.

169 Следва също така веднага да се отхвърли доводът на жалбоподателя, че Комисията не доказала в достатъчна степен, че Dimon — или което и да е друго дружество от групата Dimon — му е давало указания да извърши нарушението или е било пряк участник в това нарушение. Всъщност, както вече беше посочено в точка 103 по-горе, не свързаното с нарушението отношение на подбудителство между дружеството майка и неговото дъщерно дружество, нито — на по-силно основание — участието на първото в споменатото нарушение, а фактът, че те представляват едно-единствено предприятие по смисъла на член 81 ЕО, позволява на Комисията да адресира до дружеството майка решение за налагане на глоби.

170 Що се отнася по-нататък до довода, че когато е придобивало дружеството на жалбоподателя, Intabex е заменило трима от четиримата членове на управителния му съвет, той не само че не опровергава становището на Комисията, но и по-скоро показва, както беше посочено в точка 145 по-горе, че Dimon е възнамерявало не да даде пълна самостоятелност на жалбоподателя, а напротив — да упражнява надзор над дейността му и да следи тази дейност да се развива съобразно търговската политика на групата Dimon. В това отношение трябва да се напомни, че Intabex е изцяло контролирано от Dimon и притежава чисто финансово участие в дружеството на жалбоподателя и че същевременно двамата

нови членове на управителния съвет на дружеството на жалбоподателя вече са заемали длъжности в други дружества от групата Dimon към момента на назначаването им от Intabex (вж. точка 143 по-горе).

171 Освен това, въпреки че когато придобива дружеството на жалбоподателя, Intabex оставя г-н B. на длъжността председател на управителния съвет и старият екип на г–н B. по въпросите на управлението и администрирането на изкупната дейност продължава работата си, това обстоятелство само по себе си не доказва, че жалбоподателят е действал самостоятелно на пазара, включително що се отнася само до дейността по изкупуване на суров тютюн. От една страна, както посочва жалбоподателят в отговора си на изложението на възраженията, това е резултат от решение на Dimon, а не на самия него. От друга страна, когато международна група придобива целия капитал на дружество с дейност на определен национален пазар, на който групата до този момент не е присъствала — както е в случая на групата Dimon, — съвсем нормално е тя да запази някои от дотогавашните ръководители на дружеството и екипа, който е отговарял за изкупната дейност.

172 Накрая, макар че наистина договорът за управление предоставя на г-н B. широки правомощия при управлението на дружеството на жалбоподателя, и в частност при изкупуването на суров тютюн, това не променя факта, че в член 1, параграф 1 от него изрично е предвидено, че г-н B. е длъжен да следва в частност „методите и процедурите, определени от управителния съвет [на дружеството на жалбоподателя]“. Освен това съгласно член 1, параграф 2 от договора за управление г-н B. е длъжен „да информира редовно и подробно [управителния съвет] за дейностите на дружеството и да изготвя и представя евентуално изискваните от съвета отчети на посочените дати и в указания формат“. При това положение е ясно, че при изпълнението на функциите си, включително свързаните с изкупуването на суров тютюн, г-н B. е действал под контрола на управителния съвет на дружеството на жалбоподателя и съобразно указанията, които този съвет евентуално му е давал. На въпроса, който Общият съд му постави по този повод в съдебното заседание, жалбоподателят изрично заяви, че както при всички дружества в Испания управителният му съвет има правомощия

да отхвърля, изменя или отменя решенията на генералния директор. Дори да се приеме за доказано, че на практика управителният съвет на дружеството на жалбоподателя никога не е упражнявал тези правомощия, нито е въвеждал „методи“ или „процедури“ като посочените по-горе, това изобщо не променя факта, че противно на поддържаното от жалбоподателя, г-н B. не е разполагал с пълна свобода на действие при управлението на дружеството, нито дори при определянето на политиката му по изкупуване на суров тютюн. Следва да се добави, че правомощията, предоставени на г-н B. с договора за управление, съвсем не са необичайни, нито отличават дружеството на жалбоподателя от останалите испански дружества, както внушава жалбоподателят. Всъщност е съвсем обичайно управителният съвет на дружеството да не се занимава с въпросите на текущата му дейност.

173 Предвид констатацията в точка 145 по-горе, а именно че чрез назначените от него членове на управителния съвет на дружеството на жалбоподателя, и в частност чрез г-н T., Dimon е упражнявало надзор над дейността на това дружество, не са убедителни доводите във връзка с договора за управление и предоставените на г-н B. правомощия. В същия смисъл следва да се приеме, че както поддържа и Комисията, по-общото твърдение за местното управление на дружеството на жалбоподателя само по себе си не доказва, че жалбоподателят определя пазарното си поведение самостоятелно спрямо дружеството майка. В случая макар наистина жалбоподателят да е имал собствено местно управление, това не променя факта, че е действал под надзора на Dimon и че последното дори е играло важна роля в някои аспекти на търговската му политика (вж. по-специално точки 158—163 по-горе).

174 От всички изложени по-горе съображения следва, че Комисията основателно констатира, че жалбоподателят и Dimon представляват един-единствен стопански субект, считано от 18 ноември 1997 г., и съответно приема, че отговарят солидарно за нарушението и за заплащането на глобата, и адресира обжалваното решение и до двамата.

175 Предвид напомнените в точки 109—111 по-горе принципи следва да се заключи, че Комисията правилно е изчислила предвидения в член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 таван от 10 % от оборота спрямо консолидирания оборот на Dimon за 2003 г. — годината, предхождаща приемането на обжалваното решение.

176 Следователно първото правно основание трябва да бъде отхвърлено като неоснователно в първата си част.

2. *По третата част, изведена от нарушение на принципа на равно третиране и от непълнота на мотивите*

а) Доводи на страните

177 На първо място, жалбоподателят твърди, че в нарушение на задължението си за мотивиране Комисията излага за първи път едва в писмената си защита съображенията, поради които приема, че Dimon носи солидарна отговорност за разглежданото неправомерно поведение. Той по-конкретно посочва, че нито в изложението на възраженията, нито в обжалваното решение Комисията не се е позовала в това отношение на факта, че г-н T. е един от членовете на управителния съвет и „директор с важни функции“ в Dimon, че е предоставял на Dimon копия от докладите на г–н B. и че чрез него Dimon е имало възможност действително да упражнява решаващо влияние върху жалбоподателя.

178 На второ място, жалбоподателят поддържа, че Комисията е преценила въз основа на „съвсем различни“ критерии евентуалната отговорност на дружествата майки на Taes и Cetarsa в сравнение с отговорността на неговото дружество майка и че по този начин е нарушила принципа на равно третиране.

179 Комисията изтъква, че първото правно основание трябва да бъде отхвърлено в третата си част като недопустимо, доколкото включва две нови оплаквания.

180 При всички случаи тези две оплаквания според нея са неоснователни.

б) Съображения на Общия съд

181 На първо място, що се отнася до оплакването за нарушение на принципа на равно третиране, достатъчно е да се констатира, че това е ново правно основание, изложено едва в репликата, което не почива на правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството. Следователно то трябва да бъде отхвърлено като недопустимо съгласно член 48, параграф 2 от Процедурния правилник.

182 На второ място, що се отнася до оплакването за непълнота за мотивите, следва да се констатира, че то също е изложено за първи път едва в репликата на жалбоподателя. Това в случая обаче не е пречка Общият съд да го разгледа. Всъщност в производствата по жалби за отмяна правното основание, изведено от липса или непълнота на мотивите на съответния акт, е абсолютно основание за отмяна, което може и дори трябва да бъде разгледано служебно от съда на Съюза, и следователно страните могат да го посочват на всеки етап от производството (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 13 декември 2001 г. по дело Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/Комисия, T-45/98 и T-47/98, Recueil, стр. II-3757, точка 125).

183 Съгласно постоянната съдебна практика изискваните от член 253 ЕО мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията

за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на член 253 ЕО следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (вж. Решение на Съда от 2 април 1998 г. по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, Recueil, стр. I-1719, точка 63 и цитираната съдебна практика и Решение по дело Hoek Loos/Комисия, точка 110 по-горе, точка 58).

184 Постоянна съдебна практика е и че когато решение по член 81 ЕО се отнася до множество адресати и се поставя въпросът кой носи отговорност за нарушението, това решение трябва да е надлежно мотивирано по отношение на всеки един от адресатите и най-вече по отношение на тези от тях, които по смисъла на това решение трябва да понесат отговорността за нарушението (Решение на Общия съд от 28 април 1994 г. по дело AWS Benelux/Комисия, T-38/92, Recueil, стр. II-211, точка 26 и Решение на Общия съд от 27 септември 2006 г. по дело Akzo Nobel/Комисия, T-330/01, Recueil, стр. II-3389, точка 93).

185 В настоящия случай от направеното в точки 27—37 по-горе резюме на частта от обжалваното решение, която се отнася до неговите адресати, както и от направените в точки 114—129 по-горе констатации следва, че в посоченото решение Комисията е обяснила в достатъчна степен причините, поради които е решила да подведе Dimon под отговорност за извършеното от жалбоподателя нарушение. По този начин, позовавайки се на практиката на Съда и на Общия съд, Комисията е посочила принципите, които е приложила, за да определи посочените адресати. Що се отнася конкретно до Dimon, тя най-напред отбелязва, че след втората половина на 1997 г. то е притежавало целия капитал на дружеството на жалбоподателя. След това тя приема за установено, че Dimon действително е упражнявало решаващо влияние върху поведението на жалбоподателя, като в това отношение се позовава не само на презумпцията, произтичаща от притежаването на целия капитал на дъщерното дружество, но и на някои допълнителни

обстоятелства, които потвърждават посочената презумпция. Накрая, Комисията приема, че нито един от доводите, изтъкнати от Dimon в отговора му на изложението на възраженията, не води до друг извод.

186 Освен това не е убедително твърдението на жалбоподателя, че преди да се запознае с писмената защита на Комисията, му е било невъзможно да разбере, че според нея г-н Т. е действал като посредник от името на Dimon. Всъщност по-голямата част от документите, изрично посочени в бележки под линия 303 и 304 от обжалваното решение, са били изпратени до г-н Т. Освен това както в отговора си на изложението на възраженията, така и в жалбата жалбоподателят излага подробни съображения за ролята и функциите на г-н Т. в групата Dimon, в частност като поддържа, че чрез него Dimon не е можело да упражнява решаващо влияние върху поведението на дъщерното си дружество.

187 Следователно в третата си част първото правно основания е отчасти недопустимо и отчасти неоснователно и трябва да бъде отхвърлено.

3. *По втората част, изведена от нарушение на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 и на принципа на пропорционалност, що се отнася до последиците от обхвата на солидарната отговорност за заплащането на глобата*

а) Доводи на страните

188 С втората част на първото правно основание жалбоподателят при условията на евентуалност поддържа, че когато е изчислявала размера на глобата му, Комисията не е съобразила последиците от констатацията си в съображение 386 от

обжалваното решение, че Dimon не е солидарно отговорно заедно с жалбоподателя за нарушението в периода преди втората половина на 1997 г. Жалбоподателят твърди, че глобата е трябвало да бъде изчислена различно за периода преди 18 ноември 1997 г., датата на придобиването му от Intabex, и за периода след тази дата.

189 От една страна, жалбоподателят смята, че за първия период Комисията е нямала основание да прилага възпиращия коефициент 2 към началния размер на глобата му, тъй като към този момент дружеството на жалбоподателя не е било част от многонационално дружество и не е било подложено на решаващото влияние на Dimon. Той добавя, че след изчисляването на размера на глобата за нарушението за 1996 г. и 1997 г. Комисията е трябвало и да провери дали „не е превишен таванът по член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 на санкцията, която може да [му] бъде лично наложена (816 381 EUR, или 10 % от оборота [му] за 2003 г./2004 г.)“.

190 От друга страна, жалбоподателят намира, че размерът на глобата за втория период е трябвало да бъде изчислен, като от него се приспадне размерът на глобата за първите две години от нарушението, за чието заплащане отговаря сам. Той добавя, че по изложените във връзка с второто правно основание съображения не е следвало да се прилага коефициент с цел постигане на възпиращ ефект.

191 Комисията счита, че правното основание трябва да бъде отхвърлено във втората си част като неоснователно.

б) Съображения на Общия съд

192 Дори да се допусне, че Dimon не е следвало да носи солидарна отговорност с жалбоподателя за периода на нарушението преди 18 ноември 1997 г., все пак се налага изводът, че това обстоятелство е без значение за размера на наложената му глоба.

193 В това отношение следва да се отбележи, че макар наистина Dimon чрез участието си в Intabex да придобива дружеството на жалбоподателя едва на 18 ноември 1997 г., това не променя факта на виновното участие на жалбоподателя в картела на преработвателите — който съставлява едно продължено нарушение (вж. точка 21 по-горе) — през целия период на това нарушение, а именно от 13 март 1996 г. Следователно няма основание за отделно изчисляване на размера на глобата му за периода преди 18 ноември 1997 г. и за периода след тази дата, нито съответно да му се налага глоба, включваща две отделни суми за всеки от тези периоди.

194 Посоченото от жалбоподателя обстоятелство е без значение и за прилагането на коефициента 2 към началния размер на глобата на жалбоподателя с цел постигане на възпиращ ефект. Всъщност, както ще бъде подробно изяснено понататък при разглеждането на второто правно основание, Комисията правилно прилага този коефициент въз основа на големината и цялостните ресурси на съответното предприятие — което в случая е единният стопански субект, образуван от жалбоподателя и оглавяващото групата дружество Dimon, както беше установено по-горе при разглеждането на първата част от първото правно основание — за 2003 г., годината, предхождаща приемането на обжалваното решение. Следователно е напълно ирелевантен фактът, че преди 18 ноември 1997 г. Dimon и жалбоподателят не са формирали един и същ стопански субект и следователно не е можело да носят солидарна отговорност за нарушението.

195 Същото се отнася и за предвидения в член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 таван от 10 % от оборота, който се изчислява въз основа на целия оборот на съответното предприятие за стопанската година, предхождаща приемането на решението на Комисията (вж. точки 109—111 по-горе). След като в случая Комисията основателно изчислила този таван спрямо консолидирания оборот на Dimon през 2003 г., което беше установено при разглеждането на първата част от първото правно основание, няма никакво значение, че Dimon не носи солидарна отговорност с жалбоподателя за периода на нарушението преди 18 ноември 1997 г.

196 Следователно първото правно основание трябва да бъде отхвърлено като неоснователно във втората си част.

197 Предвид изложените по-горе съображения първото правно основание не може да бъде прието. Ето защо следва да се отхвърли искането за частична отмяна на обжалваното решение.

Б — *По второто правно основание, изведено от нарушение на принципа на равно третиране*

1. *Доводи на страните*

198 Жалбоподателят твърди, че Комисията е нарушила принципа на равно третиране, като е умножила началния размер на глобата му с коефициент за осигуряване на възпиращ ефект, но не е приложила такъв коефициент към началния размер на глобата на Taes и Deltafina.

199 Жалбоподателят поддържа, че Комисията прилага за него такъв коефициент, защото той принадлежи към многонационално дружество със значителна икономическа и финансова мощ. Използването на сложния съюз „освен това“ в последното изречение от съображение 422 от обжалваното решение (вж. точка 48 по-горе) сочело, че Комисията само като допълнение се е обосновала и с обстоятелството, че според нея жалбоподателят е действал под решаващото влияние на дружеството майка.

200 Жалбоподателят посочва, че Taes и Deltafina принадлежат към групи от дружества с категорично по-голяма икономическа и финансова мощ в сравнение с групата Dimon. При това положение началният размер на глобата на тези две дружества трябвало също да бъде увеличена за постигането на възпиращ ефект.

201 Жалбоподателят добавя, че принципът на равно третиране не допуска да се приеме, че Комисията може да определя коефициента само въз основа на оборота на предприятията, чиято отговорност за нарушението е установила. Той отбелязва, че всъщност Комисията не е взела предвид оборота на Deltafina, за да умножи с определен коефициент началния размер на глобата на Taes, въпреки че Deltafina също е участвало в нарушението.

202 При условията на евентуалност жалбоподателят моли Общия съд да намали приложения към началния размер на глобата му коефициент, доколкото същият е непропорционален спрямо приложения за WWTE.

203 По изложените съображения жалбоподателят моли Общия съд да измени размера на наложената му глоба, като определи този размер без въпросния коефициент или, при условията на евентуалност, като намали коефициента.

204 Комисията възразява, че не е нарушила принципа на равно третиране, като е приложила такъв коефициент към определения за жалбоподателя начален размер на глобата, но не и към определения за Taes и Deltafina.

2. *Съображения на Общия съд*

205 Що се отнася до понятието за възпиране, следва да се припомни, че то съставлява един от факторите, които трябва да се вземат предвид при изчисляването на размера на глобата. Действително съгласно постоянната съдебна практика глобите, наложени за нарушения на член 81 ЕО, както са предвидени в член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и в член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, имат за цел да санкционират неправомерните деяния на засегнатите предприятия и да възпират в бъдеще както въпросните предприятия, така и други икономически оператори от извършването на нарушения на правилата на конкурентното право (Решение на Съда от 29 юни 2006 г. по дело Showa Denko/Комисия, C-289/04 P, Recueil, стр. I-5859, точка 16).

206 Целта да се постигне възпиращ ефект е посочена в частност в точка 1 A, четвърта алинея от Насоките, съгласно която „е необходимо […] да се определи глоба в размер, който гарантира, че тя има сериозен възпиращ ефект“.

207 Следва да се напомни също така, че големината и икономическата мощ на съответното предприятие са фактори, които могат да бъдат взети предвид при изчисляването на глобата и съответно при определянето на коефициент за постигане на възпиращ ефект (вж. Решение по дело Showa Denko/Комисия, точка 205 по-горе, точки 16 и 29 и цитираната съдебна практика).

208 Отчитането на глобата и цялостните ресурси на съответното предприятие, за да се гарантира възпиращ ефект на глобата, се обяснява с търсеното въздействие върху посоченото предприятие, тъй като санкцията не трябва да бъде пренебрежимо малка по отношение на финансовите възможности на същото.

209 В този смисъл Съдът постановява, че Общият съд правилно е преценил, че поради „огромния“ си общ оборот спрямо този на останалите членове на картела съответното предприятие може по-лесно да събере нужните за плащането на глобата му средства, което с оглед на достатъчния възпиращ ефект на същата би оправдало прилагането на определен коефициент на увеличение (Решение по дело Showa Denko/Комисия, точка 205 по-горе, точка 18). Съдът стига до този извод, след като напомня, че вече е подчертавал релевантността на целия оборот на всяко участващо в картела предприятие като критерий за определянето на размера на глобата (вж. Решение по дело Showa Denko/Комисия, точка 205 по-горе, точка 17 и цитираната съдебна практика).

210 В случая Комисията умножава определения за жалбоподателя начален размер на глобата с коефициент 2 (тоест го увеличава със 100 %), а определения за WWTE начален размер умножава с коефициент 1,5 (тоест го увеличава с 50 %), като се основава на големината на групите, към които принадлежат тези двама преработватели, както и на „относителната им големина в сравнение с останалите преработватели“ (съображение 423 от обжалваното решение). За да прецени големината на групите, Комисията взема предвид консолидирания оборот за 2003 г. на дружествата, които оглавяват тези групи (същото съображение).

211 Съгласно съображение 422 от обжалваното решение увеличението е предназначено да осигури достатъчен възпиращ ефект на глобата. Всъщност Комисията приема, че ако началният размер на глобата отразява само пазарното положение на жалбоподателя и на WWTE, глобите им няма да имат достатъчен възпиращ ефект. В това отношение тя посочва, че макар да държат сравнително малки дялове от испанския пазар на изкупуването на суров тютюн, тези дружества принадлежат към многонационални дружества със „значителна икономическа и финансова мощ“ и че „[о]свен това са действали под решаващото

въздействие на съответните им дружества майки“ (второ и трето изречение от същото съображение).

212 Доводите на жалбоподателя са неоснователни както от фактическа, така и от правна страна.

213 На първо място, обратно на твърденията на жалбоподателя, Комисията увеличава началния размер на глобата му за постигането на достатъчен възпиращ ефект не само поради факта че той принадлежи към група от дружества със значителна икономическа и финансова мощ. Макар че наистина увеличението е предназначено да съобрази глобата с големината и цялостните ресурси на групата Dimon, това не променя факта, че Комисията прилага това увеличение само защото жалбоподателят, освен че принадлежи към тази група, образува единен стопански субект с дружеството, което оглавява групата, другояче казано — те са едно общо предприятие по смисъла на член 81 ЕО. Всъщност се налага изводът, че предвид съдебната практика, напомнена в точки 99—103 и в съображения 377—386 от обжалваното решение, в които Комисията установява, че жалбоподателят и Dimon заедно образуват едно общо предприятие, последните две изречения от съображение 422 от това решение (вж. точка 211 по-горе) трябва да се разглеждат в тяхната взаимовръзка и могат да се тълкуват единствено в посочения смисъл.

214 На второ място, когато при преценката дали да приложи коефициент за постигането на възпиращ ефект Комисията използва като критерий, както в случая, големината и цялостните ресурси на съответното предприятие, това предприятие може да се разглежда като включващо и дружеството майка на нарушилото общностните правила на конкуренцията дружество само ако дружеството

майка действително упражнява решаващо влияние върху поведението на това дружество.

215 Предприятието, чиято големина и цялостни ресурси се вземат предвид за тази цел, задължително съвпада с предприятието по смисъла на член 81 ЕО съгласно дефиницията в съдебната практика. Както вече беше посочено в точка 208 по-горе, отчитането на тези фактори с цел постигане на достатъчен възпиращ ефект се обяснява с търсеното въздействие върху предприятието, на което се налага глобата. Целта е да се осигури ефикасност на глобата, като размерът ѝ се съобрази спрямо цялостните ресурси на съответното предприятие и възможностите му да събере необходимите средства за заплащането ѝ. Когато обаче извършилото нарушението дружество действа самостоятелно на пазара и съответно само по себе си представлява предприятие, самостоятелността му предполага посочената цел да се осъществи само спрямо него, а не и спрямо други дружества от групата, към която евентуално принадлежи. Ако в тази хипотеза Комисията вземе предвид големината и икономическата мощ на групата, за да прецени дали да приложи коефициент за постигането на възпиращ ефект, не само че търсеният възпиращ ефект фактически ще се прояви спрямо различен субект от отговорното за нарушението предприятие, но и глобата може да се окаже прекомерна с оглед на финансовите възможности на това предприятие, което би било нарушение на принципа на пропорционалност.

216 На трето място, следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика нарушение на принципа на пропорционалност е налице само когато се третират по различен начин сходни положения или когато се третират еднакво различни положения, освен ако това не е обективно обосновано (Решение по дело Sermide, точка 133 по-горе, точка 28 и Решение по дело BPB de Eendracht/Комисия, точка 133 по-горе, точка 309).

217 В случая жалбоподателят не е в сходно положение с Taes и Deltafina, доколкото за разлика от дружествата майки на Taes и Deltafina, дружеството майка на жалбоподателя отговаря солидарно с дъщерното си дружество за извършеното от последното нарушение, тъй като действително е упражнявало решаващо влияние върху търговската му политика (вж. съображения 18 и 375—386, както и точки 32—36 по-горе). Въз основа на напомнените в точки 99—103 по-горе принципи се приема, че жалбоподателят и Dimon заедно формират едно общо предприятие по смисъла на член 81 ЕО, чиято големина и цялостни ресурси определят прилагането на коефициента за постигане на възпиращ ефект.

218 По същите съображения е неоснователно оплакването на жалбоподателя, че Комисията не е взела предвид оборота на Deltafina, за да приложи коефициент и спрямо началния размер на глобата на Taes. Всъщност Комисията изобщо не е твърдяла, че Deltafina е можело да упражнява решаващо влияние върху поведението на своето дружество сестра Taes и още по-малко че действително е упражнявало такова влияние. Тъй като не е установено, че тези две дружества формират единен стопански субект, големината и ресурсите на първото от тях не е можело да бъдат взети предвид, за да се прецени дали да се приложи коефициент за постигането на възпиращ ефект на наложената на второто дружество глоба.

219 На четвърто място, простото сравнение на оборота на Dimon през 2003 г., а именно 1 271 700 000 USD, с оборота за същата година на SCC, крайното дружество майка на WWTE, а именно 993 716 000 USD, позволява да се заключи, че приложеният за Dimon коефициент 2 не е явно непропорционален спрямо коефициента 1,5, приложен за WWTE.

220 От изложените по-горе съображения следва, че второто правно основание трябва да бъде отхвърлено като неоснователно и че съответно няма основание да се премахне или да се намали коефициентът, приложен към началния размер на глобата на жалбоподателя за постигането на възпиращ ефект.

В — *По третото правно основание, изведено от нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания*

1. *Доводи на страните*

221 Жалбоподателят твърди, че е преустановил участието си в нарушението веднага след намесата на Комисията и че тя е накърнила оправданите му правни очаквания, като при определянето на размера на глобата не е взела предвид това смекчаващо обстоятелство съгласно точка 3 от Насоките и съобразно практиката си.

222 В репликата жалбоподателят изтъква, че макар наистина Регламент № 1/2003 да оставя на Комисията свобода на преценка при определянето на размера на глобите, това все пак не означава, че тя може да се отклонява от правилата, които сама е определила, в случая — правилата, предвидени в Насоките. Жалбоподателят признава, че Комисията не е длъжна автоматично да намалява глобите, нито автоматично да взема предвид смекчаващото обстоятелство, но изтъква, че за сметка на това, когато има косвени доказателства за наличието на такова обстоятелство, Комисията е длъжна да го разгледа и в решението си да посочи причините, поради които смята, че това обстоятелство обосновава или не обосновава намаляване на глобата.

223 Освен това жалбоподателят поддържа, че Комисията неправилно приема, че преустановяването на нарушението веднага след намесата ѝ не съставлява смекчаващо обстоятелство, когато е налице тежко и умишлено нарушение на правилата на конкуренцията, нито когато е довело до определянето на по-благоприятна за жалбоподателя продължителност на нарушението.

224 По тези съображения жалбоподателят иска Общият съд да намали размера на наложената му глоба.

225 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

2. *Съображения на Общия съд*

226 В жалбата жалбоподателят твърди, че Комисията не е приела за смекчаващо вината му обстоятелството, което той изтъква в отговора си на изложението на възраженията, а именно че е преустановил нарушението веднага след намесата на Комисията.

227 В това отношение следва да се напомни, че по принцип при определяне размера на глобите Комисията трябва да се съобразява със собствените си насоки. В Насоките обаче не се посочва, че Комисията трябва винаги да взема предвид всяко едно от смекчаващите обстоятелства, изброени в точка 3 от същите, и тя не е длъжна да предоставя автоматично допълнително намаление на това основание, тъй като дали евентуално намаление на глобата е подходящо на основание на смекчаващи обстоятелства трябва да се преценява цялостно, като се вземат предвид всички релевантни обстоятелства. Всъщност приемането на Насоките не лишава от релевантност по-ранната съдебна практика, съгласно която при

определяне на размера на глобите, които възнамерява да наложи, Комисията разполага със свобода на преценка, която ѝ позволява да вземе или да не вземе предвид определени обстоятелства в зависимост от конкретния случай. Така, когато в Насоките липсват императивни указания относно смекчаващите обстоятелства, които могат да бъдат взети предвид, следва да се приеме, че Комисията си запазва определена свобода да прецени като цяло значението на евентуалното намаляване на размера на глобите поради смекчаващи обстоятелства (вж. Решение по дело на Общия съд от 14 декември 2006 г. по дело Raiffeisen Zentralbank Österreich и др./Комисия, T-259/02-T-264/02 и T-271/02, Recueil, стр. II-5169, точка 473 и цитираната съдебна практика).

228 Съгласно текста на точка 3, трето тире от Насоките сред смекчаващите обстоятелства е „преустановяване на нарушението веднага след намесата на Комисията (по-специално когато тя извършва проверки)“.

229 Все пак съгласно установената съдебна практика подобно преустановяване може логично да се приеме за смекчаващо обстоятелство само ако съществуват причини да се предположи, че разглежданите предприятия са подтикнати от въпросната намеса да прекратят антиконкурентното си поведение, а случаят, при който преди датата на първата намеса на Комисията нарушението вече е приключило, не попада в приложното поле на тази разпоредба от Насоките (Решение на Общия съд от 8 юли 2004 г. по дело Dalmine/Комисия, T-50/00, Recueil, стр. II-2395, точки 328 и 329, след обжалване потвърдено с Решение на Съда от 25 януари 2007 г. по дело Dalmine/Комисия, C-407/04 P, Сборник, стр. I-829, точка 158).

230 В случая обаче нарушението е преустановено на 10 август 2001 г., тоест преди датата на първите проверки на Комисията, извършени на 3 октомври 2001 г. Всъщност, както следва от съображение 432 от обжалваното решение, въпреки че преработвателите заявяват, че картелът им престава да съществува на последната посочена дата, Комисията приема за крайна дата на нарушението първата от посочените дати, тъй като „последното доказателство“, с което разполага, е

за срещата на 10 август 2001 г., спомената в съображение 260 от обжалваното решение. При това положение преустановяването на нарушението не представлява смекчаващо обстоятелство при определянето на размера на глобата.

231 Следва да се добави, че дори ако беше приела, че нарушението е преустановено в същия ден, в който е извършила първите си проверки, Комисията пак е можела да не вземе предвид посоченото от жалбоподателя обстоятелство. Всъщност намаляването на глобата поради преустановяване на нарушението веднага след първата намеса на Комисията не може да бъде автоматично, а зависи от преценката на Комисията за обстоятелствата в конкретния случай в пределите на дискреционните ѝ правомощия. В това отношение прилагането на точка 3, трето тире от Насоките в полза на дадено предприятие ще бъде особено подходящо в ситуация, при която антиконкурентният характер на разглежданото поведение не е очевиден. Обратно, неговото прилагане по принцип ще бъде по-неподходящо в ситуация, при която поведението е ясно антиконкурентно, ако се приеме, че това е установено (Решение на Общия съд от 11 март 1999 г. по дело Aristrain/Комисия, T-156/94, Recueil, стр. II-645, точка 138 и Решение на Общия съд от 8 юли 2004 г. по дело Mannesmannröhren-Werke/Комисия, T-44/00, Recueil, стр. II-2223, точка 281).

232 В случая няма съмнение в антиконкурентния характер на поведението на жалбоподателя. Всъщност картелът на преработвателите, който е създаден с цел определяне на цените и подялба на пазара (вж. съображения 278—317 от обжалваното решение), представлява класически тип особено тежко нарушение (вж. съображения 409—411 от обжалваното решение) на правото на конкуренцията и още при първите си действия в тази област Комисията многократно е посочвала неправомерността на този род поведение. Освен това картелът е включвал тайна част, което потвърждава, че жалбоподателят изцяло е съзнавал неправомерността на поведението си.

233 В репликата жалбоподателят излага ново оплакване, а именно че в обжалваното решение Комисията не е посочила причините, поради които в случая не е взела предвид твърдяното смекчаващо обстоятелство.

234 По същите съображения като изложените в точка 182 по-горе следва да се приеме, че макар това оплакване да е направено за първи път едва в репликата на жалбоподателя, няма пречка в случая Общият съд да го разгледа.

235 Въпреки това оплакването не може да бъде уважено.

236 Всъщност съгласно съдебната практика, макар Комисията да е задължена по член 253 ЕО да мотивира решенията си, като посочи фактите, обосноваващи решението, и съображенията, въз основа на които го е приела, тази разпоредба не изисква Комисията да обсъди всички фактически и правни въпроси, повдигнати в хода на административното производство (Решение на Съда от 9 ноември 1983 г. по дело Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Комисия, 322/81, Recueil, стр. 3461, точки 14 и 15 и Решение на Общия съд от 14 май 1998 г. по дело Fiskeby Board/Комисия, T-319/94, Recueil, стр. II-1331, точка 127). В този смисъл вече е постановено, че Комисията не е длъжна да взема становище по явно ирелевантните, незначителните или очевидно второстепенните обстоятелства (Решение на Общия съд от 15 юни 2005 г. по дело Corsica Ferries France/Комисия, T-349/03, Recueil, стр. II-2197, точка 64). Същият подход се прилага и когато, както в случая, могат лесно да се разберат съображенията, поради които обстоятелството, посочено от жалбоподателя в административното производство, не може да се квалифицира като смекчаващо (по този въпрос вж. точки 229—232 по-горе).

237 От всички изложени дотук съображения следва, че третото правно основание трябва да бъде отхвърлено като неоснователно и че съответно няма основание да се намали глобата на жалбоподателя поради наличието на смекчаващи обстоятелства.

Г — *По четвъртото правно основание, изведено от нарушение на Известието относно сътрудничеството, както и на принципите на пропорционалност, на защита на оправданите правни очаквания и на равно третиране*

1. *Доводи на страните*

238 Жалбоподателят поддържа, че Комисията е нарушила Известието относно сътрудничеството, както и принципите на пропорционалност, на защита на оправданите правни очаквания и на равно третиране, като въз основа на точка Г, параграф 2 от Известието е намалила глобата му с по-малък процент от този за WWTE, Cetarsa и Taes.

239 На първо място, жалбоподателят смята, че Комисията не може да обоснове тази разлика в третирането с това, че той е оспорил някои от посочените в изложението на възраженията факти и че споразуменията на преработвателите за цените са били тайни.

240 В това отношение, първо, той изтъква, че в отговора на изложението на възраженията само е дал пояснения по някои от фактите, които са били неточно или неправилно представени в изложението на възраженията. По-конкретно никога не бил твърдял, че сключените между преработвателите споразумения за максималните средни цени и сключените от представителите на производителите споразумения за минимални средни цени взаимно се неутрализират. Той добавя, че в окончателния си доклад служителят по изслушването също констатирал някои неясноти в съдържанието на изложението на възраженията и че дадените от преработвателите пояснения в отговорите им на това изложение, както и в хода на изслушването позволили на Комисията да „изясни насоката“ на проекторешението си по редица въпроси.

241 Второ, жалбоподателя твърди, че в отговора си на изложението на възраженията не е оспорвал факта, че споразуменията за максималните средни цени „сами по себе си“ са били тайни. Той само уточнил, че „резултатът“ от преговорите между преработвателите, тоест максималната средна цена, която са уговаряли в началото на всяка кампания и са предлагали при колективните преговори със земеделските профсъюзи и обединенията на производителите, винаги е бил известен в производствения сектор. Другояче казано, твърди жалбоподателят, той „има[л] предвид публичната известност на уговорената между преработвателите в началото на годината максимална средна изкупна цена, която, след като бъде предложена на ценовите преговори със [земеделските профсъюзи и обединенията на производителите] като максималната цена, на която преработвателите са склонни да изкупуват тютюна, неизбежно добива публичност“.

242 На второ място, жалбоподателят изтъква, че Комисията е приложила неправилно Известието относно сътрудничеството и е нарушила принципа на пропорционалност.

243 В това отношение, първо, жалбоподателят твърди, че Комисията допуска грешка, като не прилага спрямо него точка Г, параграф 2, второ тире от Известието относно сътрудничеството, понеже в съображение 454 от обжалваното решение приема, че е оспорил до голяма степен някои от посочените в изложението на възраженията факти, и на това основание отказва да намали глобата му съобразно посочената разпоредба.

244 Второ, жалбоподателят твърди, че е съдействал активно на Комисията още от момента, в който тя извършва проверките. Той уточнява, че информацията и поясненията, които е предоставил на Комисията, са ѝ дали възможност полесно да разбере как е функционирал пазарът и какви са били действията на отделните участници, както и да изясни някои важни аспекти на нарушението. Той намира, че затова Комисията е трябвало да намали глобата му с повече от 20 % на основание точка Г, параграф 2, първо тире от Известието относно сътрудничеството.

245 На трето място, жалбоподателят смята, че е имал право на същото намаление на глобата като Taes, а именно от 40 %, доколкото последното дружество не предоставило на Комисията сведения с по-голяма стойност от дадените от жалбоподателя.

246 При условията на евентуалност той твърди, че най-малкото е трябвало глобата му да се намали със същия процент като за Cetarsa и WWTE, тоест с 25 %, тъй като Комисията не разбрала добре поясненията, които дал във връзка с тайната на споразуменията за средните цени.

247 Комисията намира, че четвъртото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

248 На първо място, Комисията оспорва твърдението на жалбоподателя, че в отговора му на изложението на възраженията само е внесъл известни нюанси в посочените в това изложение факти. В действителност жалбоподателят оспорил някои важни аспекти на тези факти. По-точно той отрекъл споразуменията между преработвателите за средната (максимална) доставна цена да са били тайни и защитавал позицията, че тези споразумения не надхвърлят по обхват сключените между представителите на производителите.

249 На второ място, Комисията твърди, че правилно е приложила точка Г, параграф 2 от Известието относно сътрудничеството и че не е нарушила принципа на пропорционалност.

250 На трето място, Комисията оспорва твърдението, че е нарушила принципа на равно третиране, като е намалила глобите на Taes, Cetarsa и WWTE с по-висок процент от този за глобата на жалбоподателя. Тя посочва, че предоставените ѝ от Taes сведения са ѝ позволили да установи участието на Deltafina в

разглежданите ограничителни практики и че жалбоподателят не е представил релевантни нови доказателства, а най-многото да е съобщил „някои подробности за вече известни обстоятелства“. Комисията добавя, че за разлика от жалбоподателя, Taes, Cetarsa и WWTE не са отрекли тайната на споразуменията между преработвателите за средната (максимална) доставна цена. Накрая, за разлика от жалбоподателя, Taes не оспорило и някои други факти, посочени в изложението на възраженията.

2. *Съображения на Общия съд*

251 Преди да се разгледат различните доводи на жалбоподателя, следва да се изложат някои общи съображения.

252 Следва да се напомни, че Комисията разполага с широко право на преценка по отношение на методиката за изчисляване на глобите и в това отношение може да вземе предвид много фактори, сред които е и оказаното от съответните предприятия сътрудничество по време на осъществяването на разследването от службите на тази институция. В това отношение Комисията има широки правомощия за преценка на качеството и полезността на сътрудничеството на дадено предприятие, и по-конкретно в сравнение с приноса на други предприятия (Решение на Съда от 10 май 2007 г. по дело SGL Carbon/Комисия, C-328/05 P, Сборник, стр. I-3921, точки 81 и 88).

253 За да има основание за намаляване на размера на глобата поради сътрудничество, действията на предприятието трябва да улесняват задачата на Комисията, състояща се в установяването и в санкционирането на нарушения на общностните правила на конкуренцията (вж. Решение по дело JFE Engineering и др./Комисия, точка 110 по-горе, точка 499 и цитираната съдебна практика) и да свидетелстват за действителен дух на сътрудничество (Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 99 по-горе, точки 395 и 396).

254 В Известието относно сътрудничеството Комисията е уточнила при какви условия предприятията, които са ѝ сътрудничели по време на нейното разследване на даден картел, могат да бъдат освободени от глоба или да се ползват от намаляване на размера на глобата, която иначе би следвало да заплатят (вж. точка А, параграф 3 от Известието относно сътрудничеството).

255 Точка Г от Известието относно сътрудничеството, озаглавена „Значително намаляване на размера на глобата“, предвижда:

„1. Когато дадено предприятие сътрудничи, без да са налице всички изложени в [точки] Б и В условия, то се ползва с намаляване от 10 % до 50 % на размера на глобата, която би била наложена при липса на сътрудничество.

2. Такава хипотеза може да е налице, когато:

— преди изпращане на изложението на възраженията предприятието предоставя на Комисията информация, документи или други доказателства, които допринасят да се потвърди наличието на извършеното нарушение,

— след получаване на изложението на възраженията предприятието уведоми Комисията, че не оспорва съществуването на фактите, върху които тя е основала обвиненията си.“ [неофициален превод]

256 В случая следва да се отбележи, че както е установено в съображение 450 от обжалваното решение, жалбоподателят безспорно не отговаря на условията за прилагане на точки Б и В от Известието относно сътрудничеството, поради което към действията му следва да се приложи точка Г от това известие.

257 Различните доводи на жалбоподателя във връзка с настоящото правно основание могат да се разделят на две групи. Първата се отнася до това, че Комисията не е приложила спрямо жалбоподателя точка Г, параграф 2, второ тире от Известието относно сътрудничеството. Втората е свързана с качеството на оказаното от жалбоподателя сътрудничество в сравнение със сътрудничеството на Taes, Cetarsa и WWTE.

а) Относно неприлагането спрямо жалбоподателя на точка Г, параграф 2, второ тире от Известието относно сътрудничеството

258 В съображение 454 от обжалваното решение Комисията определя на 20 % намалението на глобата на жалбоподателя и единственото ѝ основание за това е първо тире от точка Г, параграф 2 от Известието относно сътрудничеството. Когато това съображение се разгледа във връзка със съображение 453 от обжалваното решение, става ясно, че поради две причини Комисията не прилага спрямо жалбоподателя по-благоприятната за него разпоредба на второто тире от същата точка въпреки общото му изявление, че не оспорва фактите, на които се основават обвиненията срещу него.

259 Първо, според Комисията едно от твърденията на жалбоподателя не отговаря на реалните факти — става дума за твърдението, че споразуменията на преработвателите за средните (максимални) доставни цени и споразуменията на производителите и преработвателите за средните минимални цени за всяко обединение на производители са идентични и поради това потенциалните им антиконкурентни последици се неутрализират. В това отношение Комисията отпраща към стр. 18—45 от отговора на жалбоподателя на изложението на възраженията.

260 Следва да се констатира, че на упоменатите страници от отговора на жалбоподателя на изложението на възраженията не се съдържа подобно твърдение. Когато в рамките на процесуално-организационните действия беше приканена да посочи пасажите от този отговор, в които се съдържа въпросното твърдение, Комисията призна, че то не е изрично формулирано, а имплицитно следва от някои от изложените от жалбоподателя доводи. В съдебното заседание в отговор на поставен от Общия съд въпрос Комисията повтори това обяснение.

261 Дори да се допусне, че само въз основа на имплицитно направено твърдение Комисията може да установи, че е оспорено съществуването на фактите по смисъла на точка Г, параграф 2, второ тире от Известието относно сътрудничеството, в случая от посочените от нея доводи на жалбоподателя не може да се изведе твърдение, че двете категории споразумения, посочени в точка 259 по-горе, са идентични и поради това потенциалните антиконкурентни последици от поведението на преработвателите и производителите взаимно се неутрализират. Всъщност с тези доводи жалбоподателят само изразява мнението, че дори и да нямаше споразумения между преработвателите за средните (максимални) доставни цени, на пазара пак не би имало идеални условия на конкуренция, тъй като от своя страна земеделските профсъюзи и обединенията на производители са договаряли помежду си средните продажни цени за суровия тютюн, които след това са обсъждали на колективни преговори с преработвателите. При всички положения е нелогично подобно мнение за последиците от картела за пазара да се отъждествява с оспорване на „съществуването на фактите“ по смисъла на посочената по-горе разпоредба (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 9 юли 2003 г. по дело Archer Daniels Midland и Archer Daniels Midland Ingredients/Комисия, Т-224/00, Recueil, стр. II-2597, точка 366). Трябва по-конкретно да се посочи, че с тези доводи жалбоподателят изобщо не оспорва самото съществуване на съответните споразумения. Следва и да се добави, че в обжалваното решение изрично са взети предвид много от поясненията, дадени от жалбоподателя на стр. 18—45 от отговора му на изложението на възраженията (вж. по-специално съображения 75, 82 и 201 от обжалваното решение).

262 Второ, според Комисията жалбоподателят отрекъл сключените от преработвателите споразумения за средната (максимална) доставна цена да са били тайни.

263 В това отношение следва да се констатира, че в отговора си на изложението на възраженията жалбоподателят наистина недвусмислено защитава подобно становище. На стр. 8 от този отговор например той заявява, че „[преработвателите] изобщо не [са] приемали тайни споразумения за средните цени извън колективните преговори, водени с преговарящите представители на производителите“. Обяснението, което жалбоподателят дава за това изявление (вж. точка 241 погоре), се опира на съвсем изкуствено разграничение и е неубедително.

264 Тъй като посоченото изявление изобщо не отговаря на действителността и тъй като тайната част от картела на преработвателите е от голямо значение за обосноваването на обжалваното решение, Комисията не допуска явна грешка в преценката, когато приема, че с това изявление жалбоподателят е оспорил съществуването на фактите по смисъла на точка Г, параграф 2, второ тире от Известието относно сътрудничеството.

б) Относно качеството на оказаното от жалбоподателя сътрудничество в сравнение със сътрудничеството на Taes, Cetarsa и WWTE

265 На първо място, жалбоподателят няма основание да твърди, че на основание точка Г, параграф 2 от Известието относно сътрудничеството е трябвало глобата му да се намали със същия процент като този за Taes.

266 Всъщност, от една страна, що се отнася до прилагането на второто тире от посочената точка Г, параграф 2, за разлика от жалбоподателя, Taes не е оспорвало съществуването на фактите.

267 От друга страна, що се отнася до прилагането на първото тире от точка Г, параграф 2, от материалите по преписката ясно личи, че Taes е сътрудничило по-качествено и по-полезно от жалбоподателя. Всъщност предоставените от жалбоподателя сведения, макар и полезни, в голямата си част само са потвърдили или доизяснили доказателствата, с които Комисията вече е разполагала, и поради това са имали малка добавена стойност, докато Taes е представило нови и решаващи доказателства, установяващи отговорността на Deltafina като извършител на нарушението.

268 При тези обстоятелства жалбоподателят няма основание да се позовава — както е направил в жалбата — на отговорите си на изпратените от Комисията искания за предоставяне на информация по член 11 от Регламент № 17. Всъщност предоставените на Комисията документи в отговор на искане за предоставяне на информация са предадени въз основа на законово задължение и не биха могли да се вземат предвид по Известието относно сътрудничеството, макар и да могат да послужат за установяване на антиконкурентното поведение на предприятието, което ги е предоставило, или на друго предприятие (Решение на Общия съд от 12 декември 2007 г. по дело BASF и UCB/Комисия, T-101/05 и T-111/05, Сборник, стр. II-4949, точка 111).

269 На второ място, неоснователни са и исканията на жалбоподателя за намаляване на глобата му със същия процент като приложения за Cetarsa и WWTE. Всъщност за разлика от жалбоподателя, тези две дружества не са отричали, че споразуменията на преработвателите за средната (максимална) доставна цена са били тайни. Следва също така да се посочи, че макар в обжалваното решение Комисията да приема в ущърб на Cetarsa и WWTE, че в отговора си на изложението на възраженията са направили същото твърдение като посоченото в точка 259 по-горе, както в настоящото решение, така и в Решение от 3 февруари 2011 г.

по дело Cetarsa/Комисия (T-33/05, непубликувано в Сборника, точка 271) и Решение от 8 март 2011 г. по дело World Wide Tobacco España/Комисия (T-37/05, непубликувано в Сборника, точка 197) Общият съд установява, че тази констатация на Комисията е резултат от явна грешка в преценката.

270 От изложеното по-горе следва, че четвъртото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно, освен в частта, в която се отнася до посоченото в точка 259 по-горе твърдение, което Комисията неправилно приема за направено от жалбоподателя.

Д — *По определянето на окончателния размер на глобата*

271 При тези обстоятелства Общият съд следва да определи подходящия процент на намалението. Въз основа на предоставените му правомощия за пълен съдебен контрол Общият съд приема, че поради оказаното сътрудничество глобата на жалбоподателя следва да се намали допълнително с 5 % над вече предоставеното му 20-процентно намаление. Така глобата, която след прилагането на тавана от 10 % от оборота е в размер от 3 240 000 EUR, следва да се намали с 25 % и съответно окончателният ѝ размер да се определи на 2 430 000 EUR.

По съдебните разноски

272 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. На основание параграф 3, първа алинея от същата разпоредба Общият съд може да разпредели съдебните разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания.

273 В настоящия случай, тъй като жалбата е частично уважена, с оглед на обстоятелствата по делото е справедливо жалбоподателят да понесе девет десети от направените от него съдебни разноски и девет десети от тези на Комисията, а последната да понесе една десета от направените от нея съдебни разноски и една десета от тези на жалбоподателя.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав)

реши:

1) Определя на 2 430 000 EUR размера на глобата, наложена на Agroexpansión, SA в член 3 от Решение C (2004) 4030 окончателен на Комисията от 20 октомври 2004 година относно производство по прилагане на член 81, параграф 1 [ЕО] (дело COMP/C.38.238/B.2 — Суров тютюн — Испания).

2) Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

3) Agroexpansión понася девет десети от направените от него съдебни разноски и девет десети от тези на Европейската комисия, а последната понася една десета от направените от нея съдебни разноски и една десета от тези на жалбоподателя.

Czúcz Labucka O'Higgins

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 12 октомври 2011 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства, предхождащи спора ..... II - 7013

А — Жалбоподателят и административното производство ..... II - 7013

Б — Обжалваното решение ..... II - 7016

В — Адресати на обжалваното решение ..... II - 7018

Г — Определяне на размера на глобите ..... II - 7023

1. Начален размер на глобите ..... II - 7024

2. Основен размер на глобите ..... II - 7027

3. Отегчаващи и смекчаващи обстоятелства ..... II - 7028

4. Максимален размер на глобата съгласно член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 ..... II - 7029

5. Прилагане на Известието относно сътрудничеството ..... II - 7030

6. Окончателен размер на глобите ..... II - 7032

Производство и искания на страните ..... II - 7033

От правна страна ..... II - 7035

А — По първото правно основание, изведено от нарушение на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 и на принципите на пропорционалност и равно третиране, както и от непълнота на мотивите ..... II - 7036

1. По първата част, изведена от нарушение на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 и на принципа на пропорционалност, що се отнася до солидарната отговорност за заплащането на глобата ..... II - 7037

а) Доводи на страните ..... II - 7037

б) Съображения на Общия съд ..... II - 7044

По критериите, които е използвала Комисията в обжалваното решение, за да подведе дружеството майка под отговорност за извършеното от дъщерното дружество нарушение ..... II - 7048

По въпроса дали жалбоподателят и Dimon представляват единединствен стопански субект ..... II - 7054

— Относно „отчетите за дейността“ и „полевите отчети“ ..... II - 7055

— Относно писмата между жалбоподателя и Dimon ..... II - 7058

— Относно доводите, с които жалбоподателят подкрепя твърдението си, че е действал самостоятелно на пазара ..... II - 7064

2. По третата част, изведена от нарушение на принципа на равно третиране и от непълнота на мотивите ..... II - 7068

а) Доводи на страните ..... II - 7068

б) Съображения на Общия съд ..... II - 7069

3. По втората част, изведена от нарушение на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 и на принципа на пропорционалност, що се отнася до последиците от обхвата на солидарната отговорност за заплащането на глобата ..... II - 7071

а) Доводи на страните ..... II - 7071

б) Съображения на Общия съд ..... II - 7073

Б — По второто правно основание, изведено от нарушение на принципа на равно третиране ..... II - 7074

1. Доводи на страните ..... II - 7074

2. Съображения на Общия съд ..... II - 7076

В — По третото правно основание, изведено от нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания ..... II - 7081

1. Доводи на страните ..... II - 7081

2. Съображения на Общия съд ..... II - 7082

Г — По четвъртото правно основание, изведено от нарушение на Известието относно сътрудничеството, както и на принципите на пропорционалност, на защита на оправданите правни очаквания и на равно третиране ..... II - 7086

1. Доводи на страните ..... II - 7086

2. Съображения на Общия съд ..... II - 7089

а) Относно неприлагането спрямо жалбоподателя на точка Г, параграф 2, второ тире от Известието относно сътрудничеството ..... II - 7091

б) Относно качеството на оказаното от жалбоподателя сътрудничество в сравнение със сътрудничеството на Taes, Cetarsa и WWTE ... II - 7093

Д — По определянето на окончателния размер на глобата ..... II - 7095

По съдебните разноски ..... II - 7095